

S-eXchange

สังวาสสาร: ปีที่ ๓ ฉบับที่ ๑๘ ตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๕๙

3 ขวบปีแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ก้าวอย่าง...อย่างเข้าใจ

- ทำโมเดลเตรียมชอบคนสาวนักศึกษา?
- เมื่อน้องเจนต้องเรียนเพศศึกษาที่โรงเรียนมหาบัณฑิต
- ธีม 'สิ่งมีชีวิต' ในคลับวิดีโอ
- ปรากฏการณ์น้องเดี่ยวพิวอร์ : เพื่อเด็กหรือเพื่อใคร?
- โรตี่ 'ละลายในปาก' ที่สุดแห่งเมืองคอน

otto.

ทีมงานก้าวต่างๆ ภาคใต้ ประชุมผู้ปกครอง

ทีมงานก้าวต่างๆ ภาคใต้ จัดการประชุมผู้ปกครองนักเรียน ร.ร.เทศบาล ๒ (บ้านหาดใหญ่) ในเรื่อง 'เรียนรู้เพศศึกษาอย่างไรให้ลูกห่างไกลเอดส์' เพื่อสร้างความเข้าใจในการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา เมื่อกรกฎาคมที่ผ่านมา ที่โรงแรมบีพีแกรนด์ทาวเวอร์ จ.สงขลา ✕

สัปดาห์เสวนาสัปดาห์

เครือข่ายเพศศึกษาอุดรธานี ประกอบด้วยวิทยาลัยอาชีวศึกษา ๙ แห่ง เครือข่ายเยาวชนก้าวต่างๆ 'กลุ่มเยาวชนหมากเล็บแมว' สาธารณสุขจังหวัด เครือข่ายโรงเรียนสังกัด สพฐ.๕ แห่ง ร่วมจัดงาน 'สัปดาห์เสวนาครั้งที่ ๕' เรื่อง 'วัยรุ่น เซ็กส์ และแพชชั่น' เปิดโอกาสให้สื่อมวลชนผู้ใหญ่และเยาวชนได้แลกเปลี่ยนมุมมองในเรื่องเพศที่หลากหลาย เมื่อสิงหาคมที่ผ่านมา ณ โรงแรมเจริญศรี แกรนด์รอยัล จ.อุดรธานี ✕

เครือข่าย V-Teen กรุงเทพฯ จัดค่ายเสียงตามสาย และค่ายละครสร้างสรรค์

เครือข่าย V-Teen กรุงเทพฯ จัดค่ายเสียงตามสาย และค่ายละครสร้างสรรค์ให้นักเรียน ร.ร.มัธยมวัดธาตุทอง มัธยมศึกษา สตรีวิทยา ๒ นวมวิทย์ วิทยาคม รัชมิ่งคลาสิก และวัดบวรเมตตา เพื่อเสริมสร้างทักษะในการจัดกิจกรรมต่างๆ ภายในโรงเรียน โดยมีกลุ่มบางพลีย์ ศูนย์ประสานงานสำนักข่าวเด็กและเยาวชน จ.พะเยา และอาจารย์เป็นผู้สนับสนุน เมื่อสิงหาคมที่ผ่านมา โดยจัดที่ ร.ร.มัธยมวัดธาตุทอง มัธยมศึกษา และวีเทรนอินเตอร์เนชั่นแนล กรุงเทพฯ ✕

เตรียมงานวิชาการเพศศึกษาเพื่อเยาวชน ครั้งที่ ๓

เมื่อเดือนกันยายน ที่โรงแรมเฟิร์ส กรุงเทพฯ ทีมงานก้าวต่างๆ จากทุกศูนย์ประสานงาน ร่วมประชุมเตรียมการสำหรับการจัดงานวิชาการเพศศึกษาเพื่อเยาวชนครั้งที่ ๓ ที่จะมีขึ้นในเดือนตุลาคมนี้ ที่กรุงเทพฯ ✕

ราชบุรีจัดประชุมโรงเรียนต้นแบบ

ทีมงานก้าวต่างๆ ราชบุรี จัดประชุมคณะกรรมการของโรงเรียนนำร่อง เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และวางแผนการดำเนินงาน โดยผู้บริหารและครูแกนนำของ ร.ร.กรับใหญ่ วังกุศล ศึกษาศาสตร์ บางแพปฐมพิทยา และท่ามะขามวิทยา เข้าร่วมประชุมเมื่อกันยายนที่ผ่านมา ณ สพท.ราชบุรี ๒ ✕

สารบัญ

คนในข่าว.....๒

รอบรั้วบ้านเรา.....๕

บางกอกชอก||ชก.....๖

ก||แบบมุง.....๗

>>น้องเดี่ยวพีเวอร์ : การหาผลประโยชน์
จากเด็ก?

โรงเรียนของเราน่าอยู่.....๘

>>เมื่อน้องเณรต้องเรียนเพศศึกษา

ฉบับความคิด.....๑๐

>>เมื่อเข้าหลอม 'บิดเบี้ยว'...
เยาวชนจะอย่างไร?

เรื่องประจำฉบับ.....๑๒

>>๓ ขวบปีแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต
ก้าวอย่าง...อย่างไร?

ข้ามเส้น.....๑๖

>>ก้าวอย่างมาครั้งทาง แม้ยังไม่เห็นเส้นชัย
แต่เข้าใจในเส้นทาง

ห้องลูกที่ปรึกษา.....๑๗

>>ทำไมหนุ่มมัธยมชอบคบสาวนักศึกษา

คือความเข้าใจ.....๑๘

>>เอดส์รักษาได้ในทุกหลักประกันสุขภาพ

มองมุมเขาว.....๑๙

>>สิ่งมีชีวิตในคลิบวิดีโอ

ลอนรักลึกลับใจ.....๒๐

บทความจากเครือข่าย.....๒๒

>>การพูดคุยเรื่องเพศกับลูก
ไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป

หนึ่งคุณครู หนึ่งผลิตภัณฑ์...๒๓

>>แอโรบิก Fit and Firm

เที่ยวทั่วไทยไปกับเอ็มที.....๒๔

>>โรตีป่าหอม สูดยอดโรตีแห่งเมืองคอน

sexual Literature.....๒๕

>>Norwegian Wood การตามหาเช็กส์
ที่หายไป

หีบห้อยน้อยนำโชค.....๒๖

เยี่ยม...เยาวชน.....๒๗

>>การผลิใบของเยาวชน 'มหาสดัม'

บทบรรณาธิการ

ไฝ่ลู่?

'ผมไม่อยากจะเห็นภายนอกมาทำลายป่าที่พวกผมรักษาไว้ ไม่ต้องการ
ถนนใหญ่ๆ เพราะทำให้เสียต้นไม้และเสียบรรยากาศของธรรมชาติ'

สมาน ภูมิสร แกนนำเยาวชนอนุรักษ์ป่า บ้านมูเซอหลังเมืองเก่า ตำบล
ม่อนจอง อำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่ เผยความในใจที่มีต่อผืนป่า ๒๕,๐๐๐ ไร่
ที่เขาและเพื่อนๆ ร่วมกันอนุรักษ์มาอย่างแข็งขัน จนป่าอุดมสมบูรณ์ แม้แต่เสียงผา
วู้ดแดง หรือช้างป่าก็มาอาศัยอยู่

ป่าชุมชนที่บ้านมูเซอหลังเมืองเก่า แท้ที่จริงแล้วเป็นป่าดั้งเดิมที่ชาวบ้าน
อยู่กันมาตั้งแต่สมัยปู่ย่าตายาย ต่อมาปี ๒๕๒๓ รัฐบาลประกาศเป็นเขตรักษา
พันธุ์สัตว์ป่าดอยม่อนจองทับไปบนป่าและที่ทำกินของชาวบ้าน

การประกาศเขตป่า 'ชาวบ้านห้ามเข้า' เท่ากับเป็นการห้ามชาวบ้านเข้าไป
เก็บอาหาร เก็บของป่ามากินมาใช้ จาก 'เมกะมาร์ต' ที่หล่อเลี้ยงชุมชนมาแต่
โบราณ

อย่างไรก็ตาม การต่อสู้อย่างแข็งขันของชาวบ้าน และกลุ่มเยาวชนอนุรักษ์ป่า
ถึงขั้นลงไปประท้วงที่ศาลากลางเชียงใหม่ ทำให้ชาวบ้านได้รับการผ่อนผันให้อยู่
ในเขตป่า ทำมาหากินในป่าแห่งนี้ได้ โดยที่ยังรักษาป่าเอาไว้ได้อย่างไม่ต้องสงสัย

ชาวบ้านมูเซอหลังเมืองเก่า มีอาชีพเกษตรกร ปลูกในสิ่งที่กิน กินในสิ่งที่
ปลูก และหลายอย่างก็ไปเก็บจากป่ามากินมาใช้ มีเพียงไม่กี่อย่างที่ต้องเดินเท้า
๓๐-๔๐ กิโลเมตรจากดอยเพื่อไปซื้อมาจากตลาดอมก๋อย

สมานบอกว่า กลุ่มเยาวชนที่ดูแลรักษาป่ามีกัน ๔๐ กว่าคน ทำงานร่วมกับ
ผู้ใหญ่ มีการประชุมเดือนละครั้ง และจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น ทำแนวกันไฟ บวช
ป่า และใช้ 'ผี' เป็นส่วนหนึ่งของกรอบกติกาในการดูแลรักษาป่าชุมชน

'ผีบ้านของเราแรง ใครทำผิด ช้างออกมาลุยเลย ทำให้เราไม่กล้าทำผิด'สมาน
พูดยิ้มๆ

ที่จริงแล้วสมานเป็นมูเซอ เดิมอยู่ที่อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย เคย
ลงจากดอยไปเรียนหนังสือที่เชียงใหม่ เรียนจนจบ ม.๑ ก็เลิก เพราะสู้ค่าใช้จ่าย
ไม่ไหว จากนั้นไปทำงานเป็นเด็กปั๊มในสถานีน้ำมันใหญ่โตใกล้หรุ

ระหว่างนั้น เขาไปเยี่ยมพี่สาวซึ่งเป็นสะใภ้ของบ้านมูเซอหลังเมืองเก่า สมาน
ประทับใจกับความอุดมสมบูรณ์ของผืนป่าที่นั่น เขาได้สมัครเป็นเขยของบ้าน
มูเซอหลังเมืองเก่าจนถึงทุกวันนี้ครบ ๑๐ ปีแล้ว

'บ้านผมที่แม่สรวยมีคนเยอะ แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน พอผมไปอยู่พื้นที่ราบ
ทำมาหากิน แม้มีเงินมีทองใช้ แต่ผมภูมิใจกับป่ามากกว่า มีน้ำสะอาดๆ มีป่าสวยงาม
บรรยากาศเงียบสงบ ผู้คนสามัคคีกัน แล้วจะเอาอะไรอีกกับชีวิต'

**สมานพูดเหมือนตั้งคำถาม ก่อนจะหันไปมองป่าและขุนเขา
รายรอบด้วยสายตาที่เป็นสุขเกินร้อย ✕**

S-exchange สังวาสสาร ราย ๓ เดือน เป็นเวทีการสื่อสาร
เรื่องเพศศึกษาสำหรับเครือข่ายโครงการ "ก้าวข้ามอย่างเข้าใจ"
และเครือข่ายคนทำงานด้านเอดส์ เพศศึกษา และสุขภาพทางเพศ

ติดต่อ S-exchange ได้ที่ องค์การเอดส์ (PATH)
๓๗/๑ ซอยเพชรบุรี ๑๕ ถนนเพชรบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐
โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๓ ถึง ๕ โทรสาร ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๘
อีเมล pathbangkok@path.org และ www.teenpath.net

บทความหรือข้อคิดเห็นใดๆ ในจดหมายข่าวนี้เป็นความเห็นส่วนตัวของผู้เขียน และอาจไม่สอดคล้องกับความคิดเห็นของกองบรรณาธิการ

จัดทำโดย องค์การเอดส์ (PATH) ในโครงการ "ก้าวข้ามอย่างเข้าใจ"
ซึ่งได้รับการสนับสนุนเงินอุดหนุนจากกองทุนโลกเพื่อแก้ไขปัญหาดเอดส์ วัณโรคและมาลาเรีย
(Global Fund to Fight AIDS, Tuberculosis & Malaria)

บรรณาธิการ: รุจน์ โกมลบุตร กองบรรณาธิการ: ภาวานา เหวียนระวี,
วราวุธ ชินวรโสภาค, หทัยรัตน์ สุตา, กษมา ลัดยาหุรักษ์, อุษาสินี รวีทอง,
อรพิน ยิงยงพัฒน์, พรนุช สถาผลสวัสดิ์, ชุชัย นิจไตรรัตน์, สุกิรรา บัวเพิ่ม,
พรพรรณ ทองทองศักดิ์ กิลาภัสสมุ: ธานินทร์ กุลกาญจน์

รอบรู้บ้านเรา

กิตติคุณ

จัดคอนเสิร์ตให้ความรู้เรื่องเอดส์ อาจไม่ใช่คำตอบสุดท้าย

การให้ดารานักร้องยอดนิยมมาเปิดการแสดงสด และพูดข้อมูลเรื่องเอดส์ อาจจะไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุดในการให้ความรู้เรื่องเอดส์แก่วัยรุ่น

หน่วยงานโอเพน รีเสิร์ช (Open Research) ในประเทศซิมบับเว ได้ศึกษาวิธีการที่รัฐบาลของประเทศแอฟริกาใต้ให้นักเรียนนักแสดงขวัญใจวัยรุ่นตระเวนทัวร์ไปจัดการแสดงสดให้นักเรียนได้ชมตามโรงเรียนมัธยม โดยใช้เพลง การเต้นรำ การเล่าเรื่อง และละครเป็นสื่อในการบอกข้อมูลเรื่องเอดส์ว่า 'เอดส์มีจริง' 'เอดส์เป็นแล้วตาย' และ 'เอดส์ป้องกันได้' ซึ่งภายใน ๑ เดือนสามารถไปจัดการแสดงได้ถึง ๔๖ รอบ มีนักเรียนได้ชม ๑๘,๐๐๐ คน

การศึกษาพบว่า ในวัฒนธรรมของชาวแอฟริกัน นิยมใช้การชุมนุมใหญ่เพื่อบอกข่าวสาร ดังนั้นการส่งเสริมสุขภาพก็ยิ่งนิยมใช้วิธีการทำนองนี้อยู่ อย่างไรก็ตามเอดส์ไม่ใช่ศัตรูทางการเมืองที่จะใช้การชุมนุมใหญ่เพื่อต่อต้าน แต่เอดส์เป็นเรื่องของชีวิตส่วนตัวของผู้คน ซึ่งการชุมนุมใหญ่ที่ส่งผลทางการเมือง อาจไม่สามารถพูดถึงเรื่องความสัมพันธ์ทางใจของคน และพฤติกรรมทางเพศที่เกี่ยวข้องกับเอดส์ได้ ดังนั้นการสื่อสารระหว่างบุคคลจึงยังเป็นเครื่องมือสำคัญของการส่งเสริมสุขภาพ

ส่วนการประเมินผลว่า การแสดงสดดังกล่าวได้ให้ความรู้และช่วยปรับเปลี่ยนทัศนคติในเรื่องเอดส์แก่เยาวชนหรือไม่ พบว่า การแสดงนั้นไม่ได้พาตึงไปถึงบริบทที่กว้างขวางของเอดส์ ทั้งนี้เพราะนักแสดงต้องการสื่อสารแก่ผู้ชมด้วยเรื่องง่ายๆ โดยไม่ได้กล่าวถึงบริบททางสังคมในด้านเพศและอนามัยเจริญพันธุ์ เช่น นักเรียนมีข้อเสนอว่าควรมีการพูดเรื่องความรุนแรงทางเพศในการแสดงด้วย

นอกจากนี้ครูและนักเรียนมีข้อเสนอว่า หลังการแสดงควรมีเอกสารแจกให้ผู้ชม ควรมีการจัดการแสดงและการรณรงค์อย่างต่อเนื่องเพื่อย้ำเตือนให้ผู้ชมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม นอกจากนี้หน่วยงานต่างๆ ควรเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วย เช่น พระคาร์ได้รับ การนิมนต์ให้ไปชมการแสดงสดเพื่อนำข้อมูลไปเทศน์สั่งสอน หรือบุคลากรสาธารณสุขในท้องถิ่นควรได้รับเชิญไปชมการแสดง และแจกถุงยางให้ผู้ชม รวมทั้งเชิญชวนผู้ชมให้ไปใช้บริการที่สถานบริการสาธารณสุข

สำหรับผู้จัดการแสดง ควรจะให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสื่อสารช่วยพิจารณากลยุทธ์ในการทำงานให้แหลมคม และชัดเจนขึ้นด้วย ✕

กุเกิลเผย 'ถ้อยคำ' สุดฮิต ที่ชาวเน็ตใช้หาข้อมูล

เมื่อเร็วๆ นี้ หนังสือพิมพ์อินเตอร์เนชั่นแนล เฮอรัลด์ ทริบูน ได้นำเสนอรายงานเกี่ยวกับ 'ถ้อยคำ' ที่นักท่องเน็ตในประเทศต่างๆ ใส่เข้าไปในเครื่องมือค้นหาข้อมูล (Search Engine) ชั้นนำระดับโลก 'กูเกิล' (Google) เพื่อค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับถ้อยคำนั้นๆ

การดูว่าคนชาติไหน กำลังค้นหาข้อมูลอะไรกันบ้าง เป็นความลับสุดยอดของกูเกิลที่ไม่เคยเปิดเผยที่ใดมาก่อน

ปากีสถาน ค้นหาคำว่า 'การ์ตูนเดนมาร์ก' (Danish cartoons) มากกว่าชาติใดๆ เนื่องจากเกิดเหตุประท้วง นักการ์ตูนชาวเดนิชที่เขียนการ์ตูนล้อเลียนศาสนาอิสลาม

นอกจากนี้ปากีสถานยังนำโด่งในการหาคำว่า 'เซ็กซ์' ทั้งนี้เนื่องจากเรื่องเพศเป็นสิ่งต้องห้ามของสังคมปากีสถาน ดังนั้นความอยากรู้อยากเห็น ประกอบกับการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ ทำให้ชาวปากีสถานค้นหาเรื่องนี้กันมาก

‘ฐานข้อมูลเพศศึกษา’ ค้นพบในโลกไซเบอร์ได้ที่ ‘ก้าวข้ามฯ’ แห่งเดียว

ถ้าเราต้องการค้นหาข้อมูล ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนในโลก เราสามารถค้นหาได้จากเครื่องมือ Search Engine อาทิ กูเกิล (Google) หรือ ยาฮู (Yahoo) หรือที่ได้รับความนิยมระดับรองๆ ลงมา เช่น MSN Search หรือ AltaVista

สิ่งที่จะค้นหามิได้หลากหลายตั้งแต่ที่พัก รถเช่า ชื่อคน สถานที่ โรคภัยไข้เจ็บ ฯลฯ รวมถึงสิ่งที่เป็นความนิยมเฉพาะกลุ่ม เช่น เว็บโป๊ หนังสือโป๊ คลิปโป๊ เครื่องสำอางการร้ายต่างๆ ฯลฯ

Search Engine จะนำเสนอข้อมูลของถ้อยคำที่เราขอให้ค้นหา ออกมาให้เราเลือกมากมาย นับเป็นสิบ เป็นร้อย หรือ แม้แต่เป็นล้านๆ รายการ ตราบเท่าที่มันจะท่องไปพบ

อย่างไรก็ตาม ถ้าค้นจากคำว่า ‘ฐานข้อมูลเพศศึกษา’ บน Search Engine ระดับโลกที่ว่านี้ ผู้ค้นก็จะพบชื่อ ‘ฐานข้อมูลข้อมูลของโครงการก้าวอย่างเข้าใจ’ เพียงรายการเดียวเท่านั้น

เหตุที่ฐานข้อมูลของโครงการฯ ปรากฏขึ้นเพียงรายการเดียว อาจเป็นไปได้ว่า มีฐานข้อมูลเพศศึกษาในลักษณะนี้แห่งเดียวในไทย หรืออาจมีแบบอื่นที่ไม่ถูกเรียกว่า ‘ฐานข้อมูลเพศศึกษา’ ก็ได้ เพราะถ้าถูกเรียกเช่นนั้น จะต้องถูกค้นจนเจอแน่นอน

ฐานข้อมูลเพศศึกษาก้าวอย่างฯ เปิดบริการครั้งแรกเมื่อ ธันวาคม ๒๕๔๘ โดยมีระบบค้นหารายชื่อครู สถานศึกษาที่ร่วมโครงการก้าวอย่างฯ ข้อมูลผลการดำเนินงานแต่ละภาคเรียนของสถานศึกษา จำนวนผู้เรียน จำนวนผู้สอน สารวิชาที่ใช้สอนเพศศึกษา ฯลฯ

ทั้งนี้ฐานข้อมูลฯ จะพัฒนาควบคู่ไปกับเว็บไซต์ของโครงการก้าวอย่างเข้าใจ www.teenpath.net ที่จะนำเสนอสถานศึกษาต้นแบบ หลักสูตรเพศศึกษา ความคิดเห็นของผู้คนในโครงการต่างๆ ฯลฯ ไปพร้อมๆ กัน

นับตั้งแต่เปิดออนไลน์ ฐานข้อมูลฯ เป็นต้นมา มีผู้ใช้บริการมากกว่า ๒,๕๐๐ ครั้งแล้ว ✖

คำว่า ‘เซ็กส์ของชาวเกย์’ (gay sex) เป็นคำที่มีการค้นหามากที่สุดในโลกที่ประเทศฟิลิปปินส์ ตามมาด้วยซาอุดีอาระเบีย ซึ่งในประเทศหลังนี้ การเป็นคนรักเพศเดียวกันมีโทษถึงขั้นประหารชีวิต

แต่คำว่า ‘ความรัก’ ในภาษาฝรั่งเศส (amour) กลับไม่ได้เป็นคำที่ถูกค้นมาจากเมืองสุดแสนโรแมนติกอย่างปารีสมากที่สุด ทว่าเป็นคำที่ถูกค้นมาจากกรุงราบาต เมืองหลวงของโมร็อกโค กรุงอัลเจียส์ นครหลวงของอัลจีเรีย และกรุงตูนิส นครหลวงของตูนิเซีย

คำว่า ‘สินสอด’ (dowry) เป็นคำที่ถูกค้นมากที่สุดจากอินเดียและปากีสถาน

คำว่า ‘กินเนส’ (Guinness) เบียร์ระดับโลกของไอร์แลนด์ ถูกค้นจากกรุงดับลิน เมืองหลวงของไอร์แลนด์มากที่สุด

คำว่า ‘อัลเลาะห์’ (Allah) เป็นคำที่ถูกค้นมากที่สุดจากประเทศมุสลิม แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าคำๆ นี้ถูกค้นด้วยภาษาเยอรมันมากกว่าภาษาอาระบิก

คำว่า ‘ปิ่น’ ถูกค้นมากที่สุดจากสหรัฐฯ แต่เนื่องจากปัญหาการลักพาตัวและฆาตกรรมกำลังพุ่งขึ้นสูงในละตินอเมริกา กรุงบัวโนสไอเรส เมืองหลวงของอาร์เจนตินาจึงเป็นเมืองที่ค้นหาคำว่า ‘ปิ่น’ มากที่สุดในโลก

สำหรับประเด็นการเมือง คำว่า ‘ประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู บุช’ ถูกค้นโดยชาวรัสเซียมากกว่าคำว่า ‘ประธานาธิบดีวลาดีเมียร์ ปูติน’ ถึง ๗ เท่า หรือถูกค้นโดยชาวฝรั่งเศสมากกว่าคำว่า ‘ประธานาธิบดีชีรัก’ ร้อยละ ๕๐ และถูกค้นโดยชาวอิหร่านมากกว่าคำว่า ‘ประธานาธิบดีมาห์มูดอาห์มาดีเนjad’ ถึง ๒ เท่า

ประเทศจีน และกลุ่มประเทศที่ใช้ภาษาอาระบิก คำว่า ‘ประชาธิปไตย’ เป็นคำที่ถูกใช้เพื่อค้นหาข้อมูลมากที่สุด ✖

ทีมงานพัฒนาหลักสูตรแพศศึกษาสภคณาจารย์ภาคีความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยราชภัฏ ๑๐ สถาบัน โดยมี
ถูกเปิดพุ่มหลักสูตรแพศศึกษาในระดับบวช. และพัฒนาหลักสูตรใหม่สำหรับนักศึกษาระดับบวช. อีกไม่
นานเกินรอ เราชาวก้าวต่างๆ จะได้ลแพศศึกษาโฉมใหม่ที่โดนใจผู้เรียน

❖ ก้าวต่างๆ ปีนี้ได้ก้าวใหญ่เพิ่มอีกสองก้าว ก้าวแรกคือความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยราชภัฏ ๑๐ สถาบัน โดยมี
จินตนา เวชมี คณะครุศาสตร์ มจร.อยุธยา รับหน้าที่เป็นหน่วยประสาน ขณะที่มจร.กาญจนบุรี บุททะลวงล่วงหน้าไปบ้าง
แล้ว ด้วยการเปิดเพศศึกษาเป็นวิชาบังคับเลือกสำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ ❖ ส่วนก้าวที่สอง คือศูนย์การเรียนในสังกัด
สำนักบริหารการศึกษานอกโรงเรียน นำทีมโดย **ดุขฎิ ศรีวัฒนาโรทัย** จากกลุ่มพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน และ
กนกพรรณ สุวรรณพิทักษ์ จากกลุ่มส่งเสริมการปฏิบัติการ หลักสูตรการเรียนรู้อำหรับนักศึกษา กศน. จะใช้ในจังหวัด
นำร่องที่ลำปาง อุบลราชธานี สระแก้ว ราชบุรี สุราษฎร์ธานี และสงขลา ในเร็ววันนี้ เครือข่ายก้าวต่างๆเตรียมรับน้องใหม่ได้
เลย ❖ **สมเกียรติ สุขรัตน์** ร.ร.กำแพงแสนวิทยา จ.นครปฐม แกนนำครูเพศศึกษารูสึกว่าตัวเอง 'เขียนไป' เพราะทุกวันนี้
เป็นอาจารย์ฝ่ายปกครองที่ฟังเด็กมากกว่าดูเด็กที่ทำผิดระเบียบ ส่วนเรื่องการผลักดันหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียน
กำแพงแสนจะออกแนวก้าวซ้าๆ แต่มั่นคง ปีหน้าได้เห็นแน่ ❖ **ผการัตน์ กุลเรือง** ร.ร.ภัทรธัญญาวิทยา จ.นครปฐม ได้
แรงหนุนจากผู้บริหารโรงเรียนอย่างดี กำลังทำงานอนามัยโรงเรียน มีสื่ออุปกรณ์ครบถ้วน แคมสร้างเว็บไซต์ด้วย เชิญแวะไป
ชื่นชมกันได้ที่ <http://www.2m.ac.th/pkrat/anamai/sex.html> ❖ **อภิสิทธิ์ เส้นศิระ** ครูแกนนำของร.ร.ดารุลมาอาเรพ จ.สตูล
นำเพศศึกษาก้าวต่างๆ ไปปรับใช้ในโรงเรียน จนผู้จัดการสนใจจะให้เป็นโรงเรียนปอเนาะนำร่องเรื่องเพศศึกษา แคม
ประสานงานกับ สสจ.สตูล เพื่อจัดรายการวิทยุชุมชนของโรงเรียน ให้มีการพูดคุยเรื่องเพศกับชุมชน ❖ **สว่าง รวมจินดา**
ผอ.ร.ร.บางแก้ววิทยาคม จ.พัทลุง มีวิสัยทัศน์เรื่องสร้างการเรียนรู้อะไรๆเพื่อเยาวชนที่กว้างไกล โดยจัดบรรยายภาคห้องเรียนให้มี
เครื่องไม้เครื่องมือครบครัน มีคอมพิวเตอร์ให้ค้นหาข้อมูล ที่เก๋มากๆ คือ ห้องฉายหนัง สำหรับนักเรียนที่เบื่อห้องเรียน แล้ว
ขออนุญาตคุณครูไปดูหนัง ❖ ขอปรบมือให้กับพี่ๆ น้องๆ ในโรงเรียน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ แม้ว่าสถานการณ์จะยังไม่
ปลอดภัย แต่หลายคนยังมุ่งมั่นที่จะทำให้การเรียนรู้อะไรๆดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น **ร.ร.คณะราษฎรบำรุง ๒**
ยะลา มีทีมงานครูเข้มแข็ง มีแรงหนุนจากผู้บริหาร จนจัดการเรียนการสอนเป็นรูปธรรมมาก และคาดว่าปีการศึกษาหน้า จะ
ประกาศเป็นหลักสูตรสถานศึกษาได้ ❖ งานสังวาสเสวนาครั้งที่ ๕ 'วัยรุ่น เช็กส์ และแพชั่น' ที่อุตรธานีเมื่อเดือนสิงหาคม
หาญชัย ทีฆนนานนท์ นายกเทศมนตรีเทศบาลอุตรธานี ได้เล่าประสบการณ์ชีวิตวัยรุ่นให้ฟัง และเปิดไฟเขียวสำหรับการ
พัฒนาศูนย์การเรียนรู้อะไรๆเรื่องเพศศึกษาในจังหวัดอุตรธานี ❖ ก้าวอย่างอย่างเข้าใจผ่านไป ๓ ปีแล้ว ทีมงานแพศศึกษา
และจัดทัพกันใหม่ให้ไฉไลกว่าเดิม เพื่อก้าวสู่ ๒ ปีสุดท้ายอย่างมั่นใจ ❖ น้องใหม่ของก้าวต่างๆ องค์การแพศศึกษาเชียงใหม่
ชื่อเล่น **สายไหม** ชื่อจริง **แสงจันทร์ เมธาตระกูล** ไปประสานงานกับพี่น้องกศน. และชาวมจร. จะให้เครือข่ายเรียก
ชื่อจริงหรือชื่อเล่น ก็ลองถามเจ้าตัวเองเนื้อเจ้า ❖ คนถัดมาที่จะมาช่วยงานด้านการพัฒนาเยาวชนคือ **อริสา** (เหมียว)
สุมาลย์ เธอเป็นเยาวชนรุ่นใหม่ผู้เพียรตั้งคำถามทุกชนิดในวงประชุมจนผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการของแพศศึกษาแบบมีนง
ว่า 'ให้รักษาความเต็มนี้ไว้ตลอดไป' ✕

น้องเด็วพีเวอร์ : ?

การหาผลประโยชน์สำหรับเด็ก

หลังจากคว่ำรางวัลมากมายจากรายการเกมทศกัณฐ์เด็ก น้อยคนนักที่จะไม่รู้จัก ‘น้องเด็ว’ พัทธดนย์ เกลี้ยงจันทร์ เด็กอัจฉริยะคนนี้

ไม่ว่าจะไปทางไหนมุมไหน ก็มักเห็นน้องเด็วเป็นฟรีเซ็นเตอร์ให้สินค้าหลากหลายชนิด จนดูเหมือนว่าเบื้องหลังความสำเร็จเหล่านั้น มันคือยุทธวิธีการสร้าง ‘โอกาสทางธุรกิจ’ มากกว่าการสร้าง ‘โอกาสให้กับเด็ก’ อย่างที่เราเห็นกัน

เศรษฐ์สิริ นรินทร์ โปรดิวเซอร์ รายการคิดมันมัน Money Kids ทาง Money Channel UBC 97 มีความเห็นว่า มันเป็นการตอบสนองซึ่งกันและกัน ทางบริษัทเขาต้องทำทุกอย่าง เพื่อเรียกสปอนเซอร์เข้ามา แล้วน้องเด็วก็ ‘ตอบโจทย์’ ทางธุรกิจ ถ้าไม่ใช่ น้องเด็ว อาจไม่มีใครดูรายการก็ได้ และรายการก็คงอยู่ไม่ได้

กรณีของน้องเด็ว ผมว่าก็โอเค ดูไม่น่าเกลียด และยุติธรรมแล้ว เพราะพื้นที่ตรงนี้ก็พื้นที่ให้กับเด็กคนอื่นๆ ด้วย

ต้องยอมรับว่าสื่อมีอิทธิพลมากต่อคนดู และมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมบางอย่าง พ่อแม่หลายคนอยากให้ลูกเป็นแบบน้องเด็ว แต่อย่าลืมว่าคนแต่ละคนมีความสามารถไม่เหมือนกัน

อย่างไรก็ตาม การจะหยุดสื่อคงไม่สามารถทำได้ ฉะนั้นคนดูต้องรู้ทันสื่อ เพราะสื่อพัฒนาไปเร็วมาก พ่อแม่ โรงเรียน และสังคมต้องช่วยกันดูแลพอสมควร เพราะอย่างที่รู้จักกัน ‘เซ็กซ์ เด็ก สัตว์’ คือสิ่งที่ขายได้

ทั้งนี้ อาจต้องมีหน่วยงานที่ให้ความรู้กับประชาชนเรื่องสื่อ เพื่อให้รู้เท่าทันเบื้องหลังของสื่อ ซึ่งอาจต้องใช้เวลานาน

เศรษฐ์สิริ นรินทร์
โปรดิวเซอร์ รายการคิดมันมัน Money Kids

‘ขณะนี้สื่อกำลังละเลย และมองว่าสิ่งที่นำเสนอเป็นความฉลาด ซึ่งมันไม่ใช่ เพราะทำให้น้องเขา ดูแก่แดด’

นิสา แก้วปอด
นักเรียนชั้น ม.๖
จากโรงเรียนวัดบวรมงคล

นิสา แก้วปอด นักเรียนชั้น ม.๖ จากโรงเรียนวัดบวรมงคล กล่าวว่า ถ้าคิดในแง่ดีถือว่าเป็นโอกาสของเด็ก แต่ก็ยังมองว่าผลประโยชน์ทางธุรกิจต้องมากกว่าที่เด็กได้แน่นอน จะเรียกว่าหาผลประโยชน์กับเด็กก็ได้ เหมือนเอาความฉลาดมาขาย แต่ก็ไม่ชัดเจนนัก คือเด็กก็ได้ชื่อเสียง มีงานมากมายเข้ามา หลายคนอาจมองว่าคูลัม ได้เป็นดารา เล่นโฆษณา แต่ลึกๆ คือผลประโยชน์มากกว่านั้น เพราะอนาคตของเด็กยังอีกไกล ผลประโยชน์ที่จะได้จากเด็กก็จะมากขึ้นด้วย

ทุกวันนี้เด็กๆ ส่วนใหญ่จะรับฟัง รับค่านิยมจากสื่อ เพราะมีเวลาอยู่กับสื่อมากกว่าพ่อแม่ จนเหมือนสื่อกลายเป็นพ่อแม่แทน อาจทำให้เกิดการเลียนแบบ จนทำให้เด็กทุกคนกล้าพูด กล้าตอบได้ กล้าคิด กล้าแสดง เพราะยึดน้องเด็วเป็นแบบอย่าง ซึ่งบางครั้งการใช้คำพูดอาจดูก้าวร้าว ไม่ถูกต้อง

เพราะฉะนั้น สื่อควรทำตัวเป็นพ่อแม่ที่หยิบยื่นแต่สิ่งดีๆ ให้กับผู้บริโภค ต้องมีข้อจำกัดในการแสดงออก มีขอบเขต แต่ขณะนั้นสื่อกำลังละเลย และมองว่าสิ่งที่นำเสนอเป็นความฉลาด ซึ่งมันไม่ใช่ เพราะทำให้น้องเขาดูแก่แดด

ดังนั้น สื่อควรมีข้อจำกัดในการนำเสนออย่างเหมาะสมด้วย ✕

เมื่อน้องเณร ต้องเรียนเพศศึกษา

‘น้องเณร ก็คือเยาวชน หรือวัยรุ่น แต่อยู่ในสิ่งแวดล้อม มีหลายอย่างก็ควรจะต้องรู้ตามพัฒนาการของวัย สักวันหนึ่งเขาอาจจะลาสิกขาบทออกไปเป็นฆราวาสก็ได้ จึงควรจะต้องมีความรู้เรื่องเพศศึกษาอย่างถูกต้องเป็นภูมิคุ้มกัน เพื่อนำไปใช้ในวิถีชีวิตเหมือนเยาวชนทั่วไปเช่นกัน’

คำกล่าวข้างต้นของ **ครูสุภาพร ลิทธิพันธ์** หรือ **ครูกุ่ม** แห่งโรงเรียนมหาปัญญา ทำให้เข้าใจถึงเหตุผลที่ครูกุ่มนำเพศศึกษาไปสอนเณร

ก่อนหน้านั้นครูกุ่มได้รับการเชิญชวนจากอาจารย์ก่อศักดิ์ ศรีน้อย ผอ.โรงเรียนสทิงพระวิทยา หนึ่งในเครือข่ายเพศศึกษาเพื่อเยาวชน ‘ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ’ ให้ไปร่วมงานประชุมโครงการก้าวอย่างฯ ปี ๒๕๔๗ ของภาคใต้ ทำให้ครูกุ่มเกิดแนวคิดในการนำเพศศึกษาไปสอนสามเณรในโรงเรียนมหาปัญญา ที่ตัวเองสังกัดอยู่

ในช่วงนั้นมีการนำเรื่องนี้ไปปรึกษากับพระผู้ใหญ่ในวัด ต่างมีความเห็นตรงกันว่า วัยของสามเณรสมควรที่จะรู้เรื่องเพศ โดยเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตเห็นว่าสามเณรที่อยู่ในวัดเมื่อรวมกลุ่มกันมากๆ สนุกสนมกัน ก็เหมือนๆ กับเด็กวัยรุ่นผู้ชายทั่วไป มีการวิพากษ์วิจารณ์ สนุกเฮฮา แม้ว่าจะไม่ถึงขั้นมีปัญหาอะไร แต่ก็อดกังวลไม่ได้ว่าอาจจะเกิดอะไรขึ้น

ดังนั้นเพศศึกษาตามแนวทางก้าวอย่างฯ ที่ครูกุ่มนำมาปรึกษาหารือกับพระผู้ใหญ่ จึงได้รับการสนับสนุนจากทุกๆ ฝ่ายให้นำมาสอนเณรในโรงเรียนได้

เมื่อได้รับไฟเขียว ครูกุ่มได้เข้าร่วมอบรมเป็นครูสอนเพศศึกษาในหลักสูตรก้าวอย่างฯ รุ่นปี ๒๕๔๘ แล้วนำแผนการสอนไปใช้อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ภาคเรียนที่

๑/๒๕๔๘ เป็นต้นมาที่มหาปัญญา โรงเรียนมหาปัญญา อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา มีครูประจำ ๔ คน สอนระดับ ม.๑-ม.๖ ให้แก่สามเณร ปัจจุบันมีเณร ๕๖ รูป อายุของเณรจะอยู่ในช่วงประมาณ ๑๓-๑๘ ปี เท่าๆ กับนักเรียน ม.๑-ม.๖ ทั่วไป

สามเณรเหล่านี้เป็นเยาวชนที่มาจากพื้นที่ต่างๆ ทั่วประเทศ ซึ่งส่วนหนึ่งมีอุปสรรคจนไม่สามารถเรียนต่อได้ เช่น ไม่มีผู้ส่งเสียเลี้ยงดู ฯลฯ จึงมาบวชเณรและเรียนหนังสือต่อที่นี่ โดยสมัครผ่านวัดที่เป็นสาขาในพื้นที่ต่างๆ ของสถาบัน ‘กุศลสมาคร’ ซึ่งมีสำนักงานใหญ่อยู่กรุงเทพฯ

สามเณรของมหาปัญญาจะมี ๒ กลุ่มคือ ‘มหายานศึกษา’ และ ‘เถรวาทศึกษา’ มหายนานจะแต่งกายแบบพระจีน คือใส่เสื้อ-กางเกงสีจิวร ส่วนเถรวาท จะห่มจีวรเหมือนพระทั่วไป

ในกลุ่มมหายานจะฉันมังสวิรัตติ สามารถฉันตอนเย็นได้ และสวดมนต์ด้วยภาษาจีน

พระมหาพล สุตตาโก
ครูใหญ่ของโรงเรียนมหาปัญญา

ขณะที่ฝ่ายเถรวาท ฉันภัตตาหารตามแต่มีคนถวาย ฉันได้ไม่เกินเที่ยงวัน และสวดมนต์ด้วยภาษาบาลี

หลักสูตรการศึกษาของโรงเรียนมหาปัญญาเรียกว่า ‘ปริยัติสามัญ’ ซึ่งแยกออกเป็น ๒ ส่วน คือวิชาพื้นฐานสามัญของกระทรวงศึกษาธิการเหมือนโรงเรียน ม.๑-ม.๖ ทั่วไป

อีกส่วนจะเป็นการเรียนวิชาด้านพุทธศาสนา เช่น วิชาธรรมวินัย วิชาสมาธิ ภาษาบาลี เป็นต้น

การจบการศึกษาจะต้องสอบผ่านทั้งวิชาสามัญ และวิชาพุทธศาสนา จึงจะถือว่าจบหลักสูตร

สำหรับเพศศึกษา ‘ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ’ ถูกบรรจุให้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มวิชาพื้นฐานสามัญในสาระวิชาสุขศึกษา โดยน้องเณรจะได้เรียนภาคเรียนละประมาณ ๑๐ คาบ โดยโรงเรียนจะวางแผนการสอนให้เหมาะกับวัย แบบต่อเนื่อง และโดยไม่ซ้ำแผนกิจกรรมกัน

‘โดยทั่วไปก็ไม่ได้ห้าม หรือกังวลการสอนเพศศึกษาของครูกุ่มแต่อย่างใด เพราะเห็นว่าเณรเรียนเรื่องนี้แล้วสนุกสนานดี นอกจากนี้ครูกุ่มมีพื้นฐานเรื่องธรรมะดี มาก เป็นลูกหลานของพระผู้ใหญ่ที่นี่ คลุกคลีกับธรรมะมาตั้งแต่เด็กๆ เชื่อว่ามีวิจาร์ญาณดี แต่ก็เคยแซวๆ ว่าอย่าสอนแบบยกกรณีตัวอย่างจนเกินไปนะ’

‘टीโอทีได้ลอน เพราะน้องเงรส่วนมากไม่ค่อยรู้เรื่องแพค
แม่แต่เรื่องพื้นฐาน เช่น พัฒนาการร่างกาย’

ครูสุภาพร สิทธิพันธ์ หรือ ครูก๊วง
แห่งโรงเรียนมหาปัญญา

เกรงว่าจะไม่งาม หรือเงรจะไปเลียนแบบ’
พระมหาพล วิฑิตาโก ครูใหญ่ของโรงเรียน
ให้ความเห็นเรื่องการสอนเพศศึกษาให้
กับสามเณรในโรงเรียน

ครูก๊วงได้เล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่าง
การจัดการเรียนการสอนว่า น้องเงรก็
เหมือนเด็ก หรือเยาวชนทั่วไป มี
พัฒนาการทางร่างกาย มีเรื่องราวที่สนุก
เร้าใจ เฮฮา หรือมีจินตนาการตาม
ประสาวัยรุ่น มีการซักถามแลกเปลี่ยนใน
สิ่งที่อยากรู้

แนวการสอนของครูก๊วงจะเริ่มด้วย
การวิเคราะห์ผู้เรียน เพื่อจัดแผนการสอน
ให้สอดคล้องกับพัฒนาการของวัย ตาม
แนวทางหลักสูตรในผังมโนทัศน์สาระ
สุขศึกษาและพลศึกษาของกระทรวงฯ

ส่วนการเลือกแผนกิจกรรมสามารถใช้ได้
ทุกแผน ไม่ได้ยกเว้น รวมทั้งการสอน/
สาธิตการใช้ถุงยางอนามัย อุปกรณ์คุม
กำเนิด เหมือนนักเรียนทั่วไปด้วย

‘น้องเงร’ต้องการความรู้ ได้ทักษะ
การคิดวิเคราะห์ และการเข้าใจผู้คน
เหมือนกับที่นักเรียนคนอื่นได้รับจากการ
เรียนเพศศึกษา กิจกรรมก็ใช้ทุกอย่าง
อย่างแลกเปลี่ยน น้องเงรบางคนก็ตกใจนึก
ว่าตัวเองติดเชื่อจริงๆ ดีใจที่ได้สอน
เพราะน้องเงรส่วนมากไม่ค่อยรู้เรื่องเพศ
แม่แต่เรื่องพื้นฐาน เช่น พัฒนาการร่างกาย’

อย่างไรก็ตาม อาจจะมีอุปสรรคใน
การจัดกิจกรรมบ้าง เช่น บางกิจกรรม
ต้องแบ่งกลุ่มให้มีกลุ่มหญิงล้วน ชายล้วน
แล้วนำเสนอแลกเปลี่ยนกัน กิจกรรม
ลักษณะนี้จะต้องมีการดัดแปลงบ้าง

การจัดการสอนจะแยกเป็นห้องๆ ตาม
ระดับชั้น ระดับมัธยมต้นมีสามเณรระหว่าง
๑๐-๑๗ รูปต่อห้อง แต่ระดับมัธยมปลาย
มีห้องละไม่เกิน ๑๐ รูป

ในภาคเรียนนี้ ครูก๊วงได้แนะนำและ
สนับสนุนให้ครูอีก ๒ คนในโรงเรียนสอน
เพศศึกษาในระดับมัธยมปลาย เพื่อ

ให้การสอนครอบคลุมและต่อเนื่องด้วย

สามเณรที่จบจากโรงเรียนแล้ว มี
อัตราส่วนระหว่างเป็นสมณเพศต่อ กับ
การลาสิกขาบทไปเป็นฆราวาส ราวครึ่ง
ต่อครึ่ง ทางโรงเรียนจึงถือว่าการจัดการ
เรียนการสอนเพศศึกษาให้แก่เยาวชนที่
อยู่ในสมณเพศเป็นสิ่งจำเป็น และต้องมี
การดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง

ครูก๊วงแสดงความเห็นว่า ด้วย
พัฒนาการของร่างกายที่มีอารมณ์ ความ
รู้สึกตามวัย โรงเรียนสอนพระเณรที่อื่นๆ
ควรที่จะจัดสอนเพศศึกษาแบบรอบด้าน
ได้แล้ว เพราะวิถีชีวิตของพระเณรใน
ปัจจุบันมีโอกาสเข้าถึงสื่อต่างๆ ได้ง่าย เช่น
โทรศัพท์มือถือ อินเทอร์เน็ต แชน เป็นต้น

**‘พระเณรควรจะต้องเท่าทัน
และรู้จักจัดการกับอารมณ์ ความ
รู้สึก หรือพฤติกรรมต่างๆ ของ
ตัวเองได้เหมือนๆ วัยรุ่นทั่วไป
เช่นกัน’ ครูก๊วงกล่าวสรุป ✕**

เข้มคนละแบบ

ผู้ที่อยู่ตรงหน้าผมคือ น้องผู้หญิงคนหนึ่ง สูงเกือบ ๑๘๐ เซนติเมตร หน้ากว้างรอยยิ้ม กำลังเล่าให้ฟังถึงชีวิต

ในการรับเชื่อเอชไอวี...

- น้อง : หนูไม่เคยคิดว่าหนูจะติดเชื่อเลย สามี่หนูก็ดี สิบกว่าปีที่แต่งงานเราก็อยู่ด้วยกันมาตลอด ดูแลครอบครัวเต็มที่
ผม : ส่วนใหญ่คนที่ติดเชื่อก็คิดแบบหนูนี่แหละ คือคิดว่าเราไม่มีโอกาสติดเชื่อหรอก
น้อง : จริงพี่ ปีที่แล้วตอนหนูยังไม่รู้ผลเลือด แม่หนูเขาเห็นหนูล้างขา เข่าเห็นเราอ้วนมาก ยังบอกเลยว่า
มึงอ้วนมากเกินไปแล้ว กินให้น้อยๆ หน่อย
ผม : เหรอ แล้วเราว่าไง
น้อง : หนูยังบอกเลยว่า จะกินต่อ อ้วนก็ช่าง แม่ก็เลยพา เดี่ยวกูจะหาคนเป็นเอดส์ เอาเข็มที่มีเลือดเอดส์มาฉีด
ใส่มึง จะได้ผอมๆ
ผม : อ้อ แล้วหนูว่าไง
น้อง : โอ๊ย หนูยังแห่แม่หนูเลย ขอเลือดเอดส์แบบเต็มเข็มนะ นิดหน่อยไม่เอา แม่ก็หัวเราะ สุดท้ายก็โดนจนได้
เพียงแค่คนละเข็ม หนูโดนเข็มของผัว มันฉีดใส่มาตั้งหลายปี ไม่รู้ตัวเลย ระวังยากด้วยนะเข็มของผัวเนี่ย

เมื่อบบบอบบ 'บبบเบบب'... เบบเบนจะทำอย่างไร?

หากถามว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาเบบเบน ให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ คนส่วนใหญ่อาจจะบอกว่า ปัจจัยที่สำคัญมากๆ ก็คือ 'บบบอบบเบบเบน'

แต่ข่าวน่าหนึ่งที่น่าเสนอเกี่ยวกับบบบอบบเบบเบน มักจะสะท้อนให้เห็นว่าตัวบบบอบบเบบเบนเองอาจจะกำลังบบบเบบเบน เช่น พ่อแม่ทำร้ายลูก พระมีเพศสัมพันธ์กับสีกา หรือครูใช้อำนาจเหนือกว่าในการมีเพศสัมพันธ์กับนักเรียน ฯลฯ

วันนี้ จึงชวนคุณครูโครงการเอตส์จังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งเป็นเครือข่ายในการจัดการเรียนรู้เพศศึกษา 'ก้าวอย่างองงงงง' มาร่วมกัน 'ลงขันความคิด' ว่า ถ้าวบบ 'บบบอบบเบบเบน' เองกำลังมีปัญหา แล้วเบบเบนจะทำอย่างไร?

เริ่มจากอาจารย์สอนคอมพิวเตอร์ **อนุสรณ์ อางสาลี** จากโรงเรียนบ้านน้ำเกลี้ยง เป็นผู้เริ่มให้คำนิยามก่อนว่า 'บบบอบบเบบเบน มิใช่หมายถึงแค่เพียงบุคคล เช่น พ่อแม่ ครูอาจารย์ พระสงฆ์ หรือผู้นำชุมชนเท่านั้น แต่ยังหมายถึงสิ่งที่ไม่เป็นตัวตน แต่ส่งผลกระทบต่อเรียนรู้ของเด็ก เช่น สภาพแวดล้อม สื่อเทคโนโลยี และค่านิยม เป็นต้น'

อนุสรณ์ อางสาลี
โรงเรียนบ้านน้ำเกลี้ยง

'แต่จากข่าวน หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทุกวันนี้ ทำให้เห็นชัดเจนว่า บบบอบบเบบเบนนี้โดยเฉพาะตัวครูอาจารย์กำลังบบบเบบเบน ซึ่งผมคิดว่าหากครูทำตัวไม่ดี จะมีผลกับเด็กค่อนข้างสูง เพราะจะทำให้เด็กลดความเชื่อมั่นต่อครูลง เด็กขาดความศรัทธา และจะนำไปสู่การใช้เป็นข้อเปรียบ

‘ครูควรจะบบบกับเด็กให้บบบใจเรือบบอบบอบบหรือการแสบออกทีแสบต่อบบกันบอบบบุคคลและการกระทำเรือบบอบบอบบ มักจะมีผลตามมากับบอบบและลบ’

เทียบในการกระทำระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ว่า 'ทำไมสิ่งที่ไม่ดี ผู้ใหญ่ยังทำได้' **บุญถึงต้นงาม** จากโรงเรียนพอกพิทยาคม รัชมังคลาภิเษก เริ่มเปิดประเด็น

ดรุณี เสมอภาค จากโรงเรียนผักไหมวิทยานุกูล ขยายความต่อว่า 'หากครูมีพฤติกรรมไม่ดี พ่อแม่ ชุมชน คงไม่มองเฉพาะตัวครูที่ทำไม่ดี แต่อาจมองภาพเหมารวมว่าครูคนอื่น ๆ ทั้งโรงเรียนไปในด้านลบด้วย แล้วไม่ยอมส่งลูกมาเรียนต่อที่โรงเรียนนั้น'

ในกรณีที่เด็กเห็นพฤติกรรมของครูบางคนว่าทำสิ่งที่ไม่ดี เลยเกิดความขัดแย้งในใจว่าในเมื่อครูทำได้ ทำไมเด็กจะทำบ้างไม่ได้ กรณีครูสั่งลงโทษเด็กหน้าเสาธง แต่ก็มีครูที่ทำตัวอย่างไม่ดีให้เด็กเห็นเด็กจึงไม่เชื่อถือและไม่ยอมรับการลงโทษจากครูเมื่อเด็กทำผิด' **ดรุณี** ยกตัวอย่างเพิ่มเติม

ในเรื่องของการลงโทษเด็กนี้ **อนุสรณ์** มีความเห็นว่า 'คิดว่าวิธีการบริหารจัดการกับเด็กและเบบเบนยังไม่ไปในทิศทางอัน

เดียวกัน เช่น สังคมไทยยอมรับการตีเด็กเพื่อสั่งสอน แต่โรงเรียนห้ามครูตีเด็ก ขณะที่ธรรมชาติของเด็กย่อมต้องการออกจากกรอบที่ครู หรือผู้ใหญ่วางไว้ ครูเลยไม่รู้ว่าจะลงโทษอย่างไรเมื่อเด็กทำผิด'

'การที่ครูไม่สามารถลงโทษนักเรียน อาจทำให้เด็กไม่เชื่อถือครู และครูเองก็ไม่รู้ว่าจะหาวิธีการจัดการกับเด็กอย่างไรที่จะไม่ให้เด็กทำ

ดรุณี เสมอภาค
โรงเรียนผักไหมวิทยานุกูล

อรุณวัฒนา สงค์พิมพ์
โรงเรียนห้วยทับทันวิทยาคม

อรทัย คนขยัน
โรงเรียนบ้านนาทุ่ง

ในสิ่งที่ไม่ดี หรือทำความผิดซ้ำๆ' **อรุณวัฒนา สงค์พิมพ์** จากโรงเรียนห้วยทับทันวิทยาคม สะท้อนความกังวล

แต่ **อรทัย คนขยัน** จากโรงเรียนบ้านนาทุ่ง เล่าถึงแนวคิดในการจัดการเด็กว่า 'กรณีครูตี้มเหล่าในสถานศึกษา พ่อแม่เห็น เด็กเห็น ถ้าครูคนนั้นมาลงโทษลูกของเขาเมื่อไหร่ พ่อแม่จะรู้สึกว่าเป็นเรื่องไม่สมควร'

ในอีกแง่มุมหนึ่ง **อนุสรณ์** กล่าวว่า 'ครูกินเหล้าในโรงเรียนไม่น่าจะส่งผลต่อเด็ก เพราะตอนที่ผมเป็นเด็ก ไม่ได้สนใจ ไม่เคยตั้งคำถามกับครู แต่การที่ผมกินเหล้าสูบบุหรี่นั้น เพราะตัวเองอยากทำเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน เมื่อถูกครูที่กินเหล้า สูบบุหรี่ลงโทษผม ผมก็ไม่รู้สึกขัดแย้ง เพราะรู้ว่าตัวเองทำผิดกฎโรงเรียน'

อย่างไรก็ตาม **บุญถึง** ได้ตั้งข้อสังเกตในพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของเด็กว่า 'แต่นักเรียนบางคน เขาสามารถวิเคราะห์ได้ดีนะ เขาแยกแยะได้ระหว่างบทบาท

ของครูกับพฤติกรรมของครูว่าไม่เกี่ยวกับ เช่น เขารู้ว่าครูอาจทำตัวไม่ดี แต่ครูสอนหนังสือดี เขาเลือกได้ว่า จะเรียนรู้จากครูในมุมที่ดีหรือมุมที่ไม่ดี'

อรุณวัฒนา แสดงความคิดเห็นว่า 'ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ คิดว่าไม่แตกต่างกัน

คือมีทั้งคนที่คิดดีทำดี และคนที่ทำไม่ดี ซึ่งมักจะเกิดขึ้นจากอารมณ์ชั่ววูบ เพราะไม่ทันคิดให้รอบคอบมากกว่า ส่วนกรณีที่ผู้ใหญ่ซึ่งเป็นเบ้าหลอมทำผิด ยังอาจกลายเป็นข้ออ้างของเด็กที่ทำผิดด้วย'

ส่วนทางออกต่อเยาวชน **ดรุณี** เสนอว่า 'ครูควรจะมีแข่งกับเด็กให้เข้าใจเรื่องบทบาท หรือการแสดงออกที่แตกต่างกันของบุคคล และการกระทำเรื่องใดๆ มักจะมีผลตามมาทั้งบวกและลบ'

บุญถึง กล่าวเพิ่มเติมว่า 'แต่เรื่องเหล่านี้ต้องใช้เวลาาน ที่จะสร้างการเรียนรู้ให้เด็กสามารถคิด วิเคราะห์ได้ด้วยตนเอง รู้จักแยกแยะและผิดถูก เช่น การที่เด็กตี้มเหล่า แล้วถูกครูที่ตี้มเหล่าจับได้ เด็กจะต้องสามารถแยกแยะได้ว่า ครูกำลังทำหน้าที่ครู ซึ่งขัดแย้งกับพฤติกรรมของครู และการที่เด็กตี้มเหล้านั้นมีผลเสียต่อตัวเอง มากกว่าการไปโทษผู้อื่น หรือโทษครู'

บุญถึง ดันงาม
โรงเรียนพอกพิทยาคม รัชมงคลาภิเชก

ในการพัฒนาเยาวชนนั้น **อรทัย** เสนอว่า 'เด็กคิดอะไร อยากทำอะไร ครูต้องฟังว่าเขาคิดอะไร ผู้ใหญ่มักเลือกที่จะใช้วิธีรุนแรงและตัดสิน รีบด่วนสรุป โดยไม่รู้วิสาเหตุมาจากอะไร สภาพจิตใจเด็กเป็นอย่างไร เราไม่เข้าใจเขาอย่างแท้จริง เช่น พยายามได้ยินมาว่าหลานไปดมกาวติดยายก็เชื่อกันที และเริ่มเข้มงวดตรวจสอบไปรื้อค้นดูข้าวของส่วนตัวของเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกว่ามีผู้ใหญ่ไม่ไว้ใจ ไม่รับฟัง หรือพูดคุยเพื่อให้เข้าใจถึงความต้องการของเด็ก'

ดรุณี สะท้อนว่า 'การได้มาเป็นครูสอนเพศศึกษาทำให้ได้เรียนรู้ว่า การคุยและฟังเด็กเป็นวิธีที่ดี และเป็นช่องทางที่ครูจะได้ชี้ให้เด็กเห็นผลที่อาจเกิดขึ้น การดึงเด็กมาทำกิจกรรมที่เขาสนใจให้มากขึ้น ทำให้เขาเอาเวลาไปทำสิ่งไม่ติลลดลง'

'ครูต้องผลักดันให้เด็กเห็นคุณค่าของตนเอง และสนับสนุนให้เขาได้แสดงออกหาเวทีให้ ทำให้เขารู้จักคิด การคิดเป็น คือสิ่งสำคัญ' **อนุสรณ์** กล่าวและทิ้งท้ายว่า

'แค่สนับสนุนให้เด็กเล่นกีฬา เล่นดนตรี แต่คิดไม่เป็น คงไม่สามารถทำให้เขาเอาตัวรอดจากเรื่องเพศ เรื่องยาเสพติดได้ ในท่ามกลางสถานการณ์และเบ้าหลอมที่แตกแล้วแบบนี้' ✕

๓ ขวบปีแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ก้าวอย่าง...อย่างเข้าใจ

การเพิ่มของผู้ติดเชื้อเอชไอวีในประเทศไทย ส่วนใหญ่มาจากการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็น ‘ความสัมพันธ์’ ระหว่างคู่อื่นที่ไม่เว้นแม้แต่กรณีของ ‘เยาวชน’ ด้วย

โครงการก้าวอย่างเข้าใจ องค์การแพธ และเครือข่ายพันธมิตรทั่วประเทศ ภายใต้การสนับสนุนของกองทุนโลกเพื่อแก้ไขปัญหาเอดส์ วัณโรค และมาเลเรีย เป็นโครงการหนึ่งที่ทำงานเชิงป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี โดยมุ่งไปที่เยาวชนวัยใสจนถึงวันนี้ โครงการก้าวอย่างฯ ผ่านพ้นขวบปีที่ ๓ และกำลังย่างก้าวเข้าสู่ปีที่ ๔

แต่ละก้าว ของ ‘ก้าวอย่างฯ’ มีมุมมองที่น่าติดตาม

๑

ย้อนไปเมื่อ ๓ ปีที่แล้ว งานของก้าวอย่างฯ ริเริ่มขึ้นโดยตั้งเป้าที่ ‘การสร้างความรู้เรื่องเพศของเยาวชน’

เมื่อต้องแปลงฐานจากงานเอดส์ มาเป็นเรื่องเพศ โดยมีเอดส์เป็นเพียงปลายทางหนึ่ง เนื้อหาจึงไม่ใช่ ‘เอดส์ศึกษา’ แต่เป็นเรื่องที่ว่าด้วย ‘วิถีทางเพศ’ ซึ่งครอบคลุมหลากหลายกว่าเรื่องเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย เพราะยังครอบคลุมถึงเรื่องสัมพันธภาพ ทักษะการอยู่ร่วมกัน ความรับผิดชอบ การเคารพตัวเองและผู้อื่น รวมถึงบริบททางสังคม วัฒนธรรม ฯลฯ

ที่สำคัญ ก้าวอย่างฯ เห็นว่า การทำงานกับเยาวชนจะต้องไม่เหมือนรูปแบบที่เคยชิน ที่เอดส์มักเป็น ‘งานฝาก’ และทำงานตามเทศกาล เช่น งานเอดส์โลก มีการอบรมคราวละหลายๆ ซึ่งวิธีเช่นนี้ไม่เคยได้ผล เพราะเรื่องเพศเป็นเรื่อง ‘เรียนรู้ตลอดชีวิต’

จัดอบรมหนึ่งครั้งแล้วคาดหวังว่าทุกคนจะมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย ย่อมเป็นไปได้ยาก

๒

งานของก้าวอย่างฯ คือการผลักดันให้เกิดการจัดการเรียนรู้เรื่องเพศผ่านโรงเรียน เมื่อเรื่องเพศเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต และมีพัฒนาการตั้งแต่เกิดจนตาย โจทย์ใหญ่คือ จะจัดเพศศึกษาอย่างไรให้สอดคล้องกับชีวิตที่เปลี่ยนไปตามช่วงวัย และทำอย่างไรให้การเรียนสอดคล้องกับเรื่องที่ใกล้ตัวที่สุด แต่...มันแทบไม่มีที่ในโรงเรียนสำหรับเรื่องเหล่านี้เลย!

เนื้อหาทำนองนี้ ถูกจัดอยู่ในหมวดหนึ่ง จากทั้งหมด ๕ หมวดของกลุ่มสาระสุขศึกษา ซึ่งเป็น ๑ ใน ๘ ของกลุ่มสาระทั้งหมด

แปลว่า เรื่องวิถีทางเพศสำคัญเท่ากับการออกกำลังกาย ยังไม่นับว่าวิชาสุขศึกษาสำคัญแค่ไหนสำหรับเยาวชนไทย

๓

เป้าหมายของทีมงานก้าวอย่างฯ มีแบบเดียวในใจ คือ เด็กทุกคนได้เรียนเพศศึกษาเหมือนที่ต้องเรียนวิชาสำคัญอื่นๆ ทีมงานพบว่า โรงเรียนทำได้ถ้าสนับสนุนให้โรงเรียนเข้าใจว่าเรื่องเพศสำคัญอย่างไร

วิธีขยายเนื้อหาเรื่องเพศออกไปทั่วประเทศ คือการทำงานผ่านศูนย์ประสานงาน (Node) ต่างๆ ที่มาจากเอ็นจีโอสถานศึกษา เขตพื้นที่การศึกษา โรงพยาบาล ฯลฯ โดยที่ศูนย์ฯ เหล่านี้ทำ

หน้าที่คุยกับคนในพื้นที่ เพื่อเป็นแนวร่วมในการผลักดันเรื่องเพศศึกษา

ประจวบเหมาะที่โครงการก้าวอย่างฯ มาพร้อมกับนโยบายปฏิรูปการศึกษา ที่ให้โรงเรียนมีบทบาทที่สามารถกำหนดได้เองว่า เยาวชนในโรงเรียนจะมีโอกาสเรียนรู้อะไรบ้างที่เกี่ยวกับวิถีชีวิตของตนเอง ซึ่งก้าวอย่างฯ พบว่า มีผู้บริหารหลายคนที่เข้าใจ และนำเพศศึกษาเข้าสู่สถานศึกษา

ด้านสายอาชีพศึกษาซึ่งใช้หลักสูตรจากส่วนกลาง ก็เกิดผลอันน่ามหัศจรรย์ เมื่อบุคลากรจากสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาถามว่า โครงการก้าวอย่างฯ อยากทำอะไร เมื่อตอบว่าอยากให้มี ‘วิชาเพศศึกษา’

‘ก็ลองเสนอมานสิ’ เป็นคำตอบ !

แม้ยังเป็นวิชาเลือก แต่เท่ากับว่า ใครที่เรียนอาชีวะ จะมีโอกาสได้เรียนเพศศึกษาเต็ม ๑ ภาคเรียน อย่างน้อยก็ในเกือบ ๒๐๐ วิทยาลัยที่เปิดสอนแล้ว

๔

นอกจากงานคุณครูและโรงเรียน เรื่องสภาพแวดล้อมรอบๆ ตัวเรา เป็นเรื่องที่ไม่อาจละเลย เพราะขณะที่ในสังคมมีกระแสที่แรงในเรื่องเพศ ทั้งยังไม่สอดคล้องกับการเรียนรู้วิถีทางเพศ การทำงานกับสื่อมวลชนจึงเป็นเรื่องจำเป็น ไม่ว่าจะเวที ‘สังวาสเสวนา’ (Sex Forum) ที่หยิบประเด็นสำคัญแล้วชวนผู้เกี่ยวข้องมาร่วมเสวนา จดหมายข่าว ‘สื่อสังวาส’ รายบักซ์ ว่าด้วยข่าวและบทความเกี่ยวกับวิถีทางเพศ ฯลฯ

สิ่งเหล่านี้ เริ่มทำให้คนในสื่อเดินเข้ามาหาทีมงานก้าวอย่างฯ เพื่อถามไถ่หา

แหล่งข่าวและข้อมูลใหม่ๆ ที่ไม่ซ้ำกับเนื้อหาที่นิยมขึ้นหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไทย

แต่เป็นเรื่องเพศในมุมมอง

๕

การทำงานกับเยาวชนมีหลักใหญ่ คือ ต้องเข้าใจมิติเรื่องการพัฒนาเยาวชนเชิงบวก

เมื่อพูดว่า เยาวชนควรจะได้ข้อมูลเรื่องเพศ หมายความว่า ไม่ใช่เพราะเป็นเด็กที่ 'มีประสบการณ์' ไม่ใช่เพราะเป็น 'กลุ่มเสี่ยง' จึงต้องรับการอบรม

แต่เยาวชนทุกคนต้องได้รับข้อมูลเรื่องเพศ

ดังนั้นจึงต้องส่งเสริมให้เยาวชนรู้ตัวตนเองต้องการอะไร และบอกความต้องการนั้นออกไปสู่สาธารณะ

จนวันนี้ มีเยาวชนในเครือข่ายก้าวต่างๆ ที่ร่วมแรงร่วมใจกันทำงานด้านเพศและเอดส์ ได้แก่ 'ตุ้มโฮมอีสาน' (ตุ้มโฮม แปลว่ารวมตัว) เป็นกลุ่มเยาวชนที่เกิดจากการรวมตัวกันของโรงเรียนในอุบลฯ และศรีสะเกษ โดยเชื่อมต่อกันผ่านค่ายละคร และยังมีกลุ่ม 'ฮักแพงแปงอุบล'

ที่อุดรฯมี 'หมากเล็บแมว' ที่นครราชสีมา 'มหาสดัม' และที่ชลบุรีมี 'บาลีสาย' ซึ่งทั้งหมดเกิดจากการรวมตัวกันของ

กาวนา เหวียนระวี
ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ องค์การแพช

'ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของก้าวต่างๆ ในช่วง ๓ ปีที่ผ่านมา คือ การเติบโตของภาคี และภาคีต่างๆ มีความรู้สึกร่วมกันเป็นเจ้าของโครงการก้าวต่างๆ'

เยาวชนอาชีพะที่ผ่านค่ายเท่าทันสื่อ เพื่อทำงานเพศศึกษาให้กับเยาวชน

ที่กรุงเทพฯ มีกลุ่มเยาวชน V-Teen ซึ่งรวมตัวกันขึ้นจากกิจกรรมค่ายไอที ค่ายละคร และค่ายพัฒนาทักษะเสียงตามสาย

๖

กาวนา เหวียนระวี ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ องค์การแพช กล่าวว่า ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของก้าวต่างๆ ในช่วง ๓ ปีที่ผ่านมา คือการเติบโตของภาคี และภาคีต่างๆ มีความรู้สึกร่วมกันเป็นเจ้าของโครงการก้าวต่างๆ จากตอนริเริ่มโครงการ คนมักเรียกกันติดปากว่า ก้าวต่างๆ ของแพช แต่มาในวันนี้ โครงการก้าวต่างๆ อย่างเป็นขององค์การแพชอีกต่อไป แต่มีคนเป็นเจ้าของร่วมกันมากขึ้น

นั่นเท่ากับว่าทุกคนเห็นความสำคัญของการจัดการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา

....

แม้ ๓ ขวบแล้ว ก้าวต่างๆ ยังไม่หยุดเดินหน้า ยังมีก้าวต่อไป ที่มีความท้าทายรอคอยอยู่หลังจากนี้

ความท้าทาย ๑ : เพศศึกษา จะไปอยู่ตรงไหน ในปริมาณเท่าไร

นักเรียนที่เรียนการศึกษาขั้นพื้นฐาน อาจจะได้เรียนเพศศึกษาทุกเทอม แต่ไม่ใช่กับทุกโรงเรียน ทั้งยังไม่มีที่ทางและจำนวนชั่วโมงเรียนที่แน่นอน ส่วนนักเรียนอาชีพะมีที่ทางแน่นอนแล้วเป็น ๑ วิชา แต่ตลอด ๓ ปี จะได้เรียนเพียง ๑ เทอม
ทว่างานวิจัยหลายแห่งบอกว่า

สุจิตรา โปร่งแสง
ศึกษานิเทศก์
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

การเรียนเรื่องเพศให้ได้ผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ผู้เรียนต้องได้รับชั่วโมงเรียนเพียงพอ คืออยู่ที่ ๑๖ ชั่วโมงอย่างต่อเนื่อง

กาวนา กล่าวว่า ก้าวต่อไปของก้าวต่างๆ จะผลักดันในระดับจังหวัด และผลักดันให้เพศศึกษาเข้าสู่หลักสูตรอย่าง 'เป็นระบบ' วัยรุ่นควรได้เรียนเพศศึกษาทุกปี มีที่ทางที่แน่นอน ได้จำนวนชั่วโมงและจังหวะที่เหมาะสม

'เราเชื่อเรื่อง dose ที่ละหน่อย' กาวนากล่าว

ทั้งนี้ อุปสรรคอยู่ที่การให้ความสำคัญ เช่น โรงเรียนในเขตกรุงเทพฯ ให้เวลากับเรื่องนี้น้อย เพราะเป้าหมายของนักเรียนกรุงเทพฯ คือสอบเอ็นทรานซ์ เมื่อมีชั่วโมงว่าง ก็จะเป็นของวิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ แต่เรื่องเพศศึกษาเป็นเรื่อง 'ทักษะชีวิต'

สุจิตรา โปร่งแสง ศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา หนึ่งในผู้ผลักดันให้เกิดวิชาเพศศึกษาในระบบอาชีพะ กล่าวว่า 'มีเหมือนกันที่เรียนไปแล้วนักเรียนท้อ ครูก็เสียใจ ว่าเรียนไปแล้วนี่ทำไ้ยังท้อ ที่จริงแล้วนักเรียน น่าจะได้เรียนบ่อยๆ อย่างต่อเนื่อง ได้ฝึกคิดตลอดเวลา แต่พอผ่านพ้นไป มันก็ไม่มีวิชาไหนที่จะชวนให้คิดต่อ เอาเข้าจริงแล้ว เพศศึกษามันคือกระบวนการ

‘จากตอนธีเริ่มโครงการ คนมักเรียกกันติดปากว่า ก้าวต่างๆ ขอบ||แพอ แต่มาในวันนี้ โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจไม่ได้เป็นขอบอบคการ แพออีกต่อไป แต่มีคนเป็นเข้าขอบร่่วมกันมากขึ้น’

เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ที่เด็กคนหนึ่งจะเติบโตได้อย่างมั่นคง ตัดสินใจได้ คิดวิเคราะห์ได้ ไม่ใช่แค่เรื่องท่อง เรื่องแท่ง’

นอกเหนือไปจากเพศศึกษา ๑๖ ชั่วโมง อีกแก่นหนึ่งของการเรียนรู้ คือการพัฒนาความไว้วางใจระหว่างครูกับลูกศิษย์ ที่ต่างฝ่ายต่างรู้สึกว่าคุณเรื่องนี้กันได้

‘นี่เป็นผลที่ไม่ได้คาดหวัง ครูบางคนทำงานมา ๒๐ ปี ไม่เคยมีเด็กมาคุยด้วยเลย ก็เริ่มพบว่าเด็กมาปรึกษา ถ้าเยาวชนมีผู้ใหญ่สักคนที่เขาไว้วางใจ มันคือจุดเริ่มต้นของการแก้ปัญหา’ วรานุช ชินวรโสภาค ทีมงานโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ องค์การแพธ กล่าว

‘ถ้าเราเชื่อว่าผู้ใหญ่มีประสบการณ์บางอย่างที่เป็นประโยชน์กับเด็ก ไม่ใช่การขีดเส้นให้เด็กเดินตาม แต่ร่วมแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตเคารพกัน แบ่งปันข้อมูล แล้วเยาวชนเลือกเองก็น่าจะมีประโยชน์’

ความท้าทาย ๒ Child-Centered ผู้ที่ได้ กลับเป็นตัวเรา

‘มีเพศสัมพันธ์มันไม่ดี แล้วทำไมเราถึงจะไม่บอกสิ่งที่ไม่ดีให้เด็กรู้ แล้วให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่เขา’ วรานุชกล่าวถึงปฏิกิริยาของครูที่เริ่มสนใจเพศศึกษา

นั่นคือ ด้านแรกของการพูดเรื่องเพศศึกษา ไม่ใช่เรื่องนโยบาย ไม่ใช่เรื่องทักษะ แต่เป็นเรื่องของ ‘ทัศนนะ’

ในกระแสโลก มีการรณรงค์เรื่องละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ หรือรักเดียวใจเดียว ซึ่งมักมี ‘คำตอบสุดท้าย’ ให้แก่เยาวชน

กับวิธีอีกแบบ ที่ให้เยาวชนได้รับข้อมูลและทางเลือกที่รอบด้าน โดยผู้ใหญ่ไม่ต้องเลือกให้ แต่มีข้อมูลไปแลกเปลี่ยนกับเยาวชน ซึ่งเรื่องใหญ่คือ ต้องมี ‘ทัศนนะ’ ที่เชื่อว่า

เยาวชนตัดสินใจเองได้

นั่นเป็นกระบวนการหนึ่งที่พูดกันมากในการปฏิรูประบบการศึกษา คือ ‘Child-Centered’ สุกิตรา สะท้อนว่า แม่ใหม่ๆ ครูจะตกใจที่จะต้องสอนเรื่องเพศ แต่พอทำงานจริง ครูจะเข้าใจชัดเจนขึ้น ครูเองก็เปลี่ยน ‘ทัศนนะ’ ทั้งต่อตัวเอง เรื่องเพศ และกระบวนการสอน เช่น จากเมื่อก่อนที่อยากจะกำกับดูแลทุกฝีก้าว ก็จะเปลี่ยนไป กระบวนการสอน ก็ปรับ

‘เคยสอนเรื่องเลี้ยงหมู เดิมจะบอกว่าต้องทำวิธีที่ ๑...๒...๓...๔ ตอนนีก็รู้แล้วว่า ที่บ้านของนักเรียนก็เลี้ยงหมูนะ และแต่ละคนมีพื้นฐานต่างกัน วิธีการสอนก็จะเปลี่ยน มาถามนักเรียนแทนว่า ไหน เล่าให้ฟังหน่อย ที่บ้านเธอเลี้ยงหมูยังงัย’

ความท้าทาย ๓ เยาวชนอยู่ที่ไหน

ก้าวต่อไปของก้าวอย่างฯ จะเน้นหนักที่การผลักดันให้เยาวชนมีพลังของตัวเองมากขึ้น และทำให้ ‘งานเยาวชน’ เป็น ‘ของ’ เยาวชนเอง

‘โครงสร้างของการทำงานเยาวชน ต้องหาว่าจะเอางานเยาวชนไปเกาะเกี่ยวตรงไหน อาจอยู่ที่ผู้ใหญ่ หรือโรงเรียน ต้องหาพื้นที่และกระบวนการส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น เช่น กิจกรรมชุมนุมในโรงเรียน’ ภาวนากกล่าว

อุษาสินี ธีรทอง ทีมงานโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ องค์การแพธ สะท้อนว่า เยาวชนไม่ได้เป็นองค์กร และเยาวชนก็เลือกทำกิจกรรมไปตามความสนใจและตามวัย เมื่อถึงเวลา เขาจะต้องไปเรียนต่อหรือเริ่มหาอาชีพ เขามีโอกาสที่จะไปเลือกสนใจสิ่งต่างๆ ซึ่งนี่ไม่ใช่ข้อจำกัด แต่เป็นธรรมชาติของเยาวชน

ดังนั้น จึงต้องหากระบวนการจัดการ อาจจะหาวิธีให้เยาวชนได้สื่อสารกับสังคม ซึ่งไม่

วรานุช ชินวรโสภาค
ทีมงานโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ
องค์การแพธ

จำเป็นต้องเป็นองค์กร แต่อาจจะมีเว็บไซต์ที่ตอบโต้ แสดงความคิดเห็นได้โดยตรง

แล้วคนก็จะรู้ว่า พื้นที่ไซเบอร์นี้ เป็นเสียงของเยาวชน

อาจจะเร็วเกินไปที่จะตอบคำถามว่า ๓ ขวบปีที่ผ่านมา ก้าวย่างฯ และเครือข่ายพันธมิตรทำงานประสบความสำเร็จหรือไม่ เพียงใด เพราะยังต้องประเมินจากหลายๆ แง่มุม

แต่การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในโครงการฯ ไม่ว่าจะ

จะเป็นการสานความสัมพันธ์กับพันธมิตร การจัดการเรียนการสอนที่ต่อเนื่อง มีเนื้อหาเรื่องเพศที่หลากหลายและตั้งอยู่บนข้อเท็จจริงที่รอบด้าน เชื่อมมั่นในการตัดสินใจของเยาวชน และพัฒนาสัมพันธภาพเยาวชน-ผู้ใหญ่ให้เท่าเทียม

เป็นสิ่งที่ก้าวย่างฯ เรียนรู้ และเป็นทิศทางที่จะก้าวไปข้างหน้า... อย่างมั่นใจ ✕

‘เอาเข้าอริบแล้ว เพลกศึกษา มันคือกระบวนการเรียนรู้ อย่างต่อเนื่อง ที่เด็กคนหนึ่งจะเติบโตได้อย่างมั่นคง ตัดสินใจได้ คิดวิเคราะห์ได้ ไม่ใช่แค่เรือบท้อ เรือบแก้ว’

นับแต่เริ่มดำเนินการในปี ๒๕๕๖ ถึงปี ๒๕๕๘ มีสถานศึกษาที่เข้าร่วมโครงการก้าวย่างอย่างเข้าใจกระจายอยู่ใน ๕๑ จังหวัด โดยสามารถเข้าถึงเยาวชนในระบบการศึกษาชั้นพื้นฐานรวมทั้งสิ้น ๓๐๙ แห่ง ระดับอาชีวศึกษา ๑๘๙ แห่ง ระดับอุดมศึกษา ๑ แห่ง และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนอีก ๒ แห่ง พร้อมทั้งกำลังเริ่มดำเนินการขยายการดำเนินงานด้านเพศศึกษาไปยังการศึกษานอกโรงเรียน และมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ความครอบคลุมในการดำเนินงานของโครงการฯ ต่อระดับโรงเรียนมัธยมศึกษา

โรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งหมดในจังหวัดที่ดำเนินการ	๘๕๖ แห่ง
โรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งหมดใน สพท.ที่ดำเนินการ	๗๖๐ แห่ง
โรงเรียนในโครงการก้าวย่างอย่างเข้าใจ	๒๐๗ แห่ง
คิดเป็นร้อยละ	๒๗.๒๔

ความครอบคลุมในการดำเนินงานของโครงการฯ ต่อระดับอาชีวศึกษา

จำนวนสถานศึกษาทั่วประเทศ	๔๐๔ แห่ง
สถานศึกษาเปิดสอนเพศศึกษา	๑๘๙ แห่ง
คิดเป็นร้อยละ	๔๗

จำนวนสถานศึกษาในจังหวัดที่ดำเนินการ	๒๖๔ แห่ง
สถานศึกษาเปิดสอนเพศศึกษา	๑๘๙ แห่ง
คิดเป็นร้อยละ	๗๒

ปัจจุบัน มีครูที่ผ่านการอบรมหลักสูตรก้าวย่างฯ แล้ว ๓,๑๘๗ คน และมีเยาวชนที่ได้เรียนเพศศึกษาจากหลักสูตรก้าวย่างฯ รวม ๓ ปี นับแต่เริ่มดำเนินโครงการ (นับรวม ๓ ภาคเรียนคือ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๗ ภาคเรียนที่ ๑-๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๘) จำนวนทั้งสิ้น ๒๘๑,๓๘๙ คน

อุษาสินี รวีทอง
ทีมงานโครงการก้าวย่างอย่างเข้าใจ
องค์กรการแพช

ก้าวอย่างมาครึ่งทาง

แม้ยังไม่เห็นเส้นทาง แต่เข้าใจในเส้นทาง

มีคนถามเสมอว่า ทำงานผลักดันเรื่องเพศศึกษา อยากเห็นอะไร? คำตอบมักเป็นว่า อยากเห็นเด็กไทยได้เติบโตในบ้าน ในโรงเรียน ในชุมชน ในสังคม ที่เห็นเรื่องเพศเป็นธรรมชาติที่สร้างสรรค์ของมนุษย์ เป็นความเอื้ออาทรระหว่างคนที่ปรารถนาจะเติมเต็มทางอารมณ์

แก่กัน อย่างเข้าใจ และรับผิดชอบต่อกัน เป้าหมายเช่นว่า คงไม่ใช่เฉพาะสำหรับเยาวชน แต่เป็นเป้าหมายร่วมกันของคนในสังคม ไม่ว่าจะอยู่ในเพศ หรือวัยใด

แม้เป้าหมายแบบนี้เป็นเรื่องที่ผู้คนอาจพอจะยอมรับได้ แต่พอถึงการให้ความหมายของ ‘ความเข้าใจ และรับผิดชอบต่อกัน’ ที่ว่า มักมีคำอธิบายหลายชุดซึ่งถูกกำกับด้วย ‘กติกา’ ทางวัฒนธรรมของสังคม ซึ่งมักจะเป็นกติกาของผู้ที่มีอำนาจมากกว่า และมีพื้นที่ในการควบคุม การสื่อสารมากกว่า

หลายครั้งเราจึงสับสนกับการค้นหาเพื่อให้เข้าใจความรู้สึก และความต้องการของตนเองที่มีต่อเรื่องเพศ ยิ่งการสื่อสารที่ปรากฏหรือได้รับ ชัดแย้งกันอย่างมากมาย ก็ยิ่งสงสัยและคับข้องใจในการดำเนินชีวิตทางเพศ ตั้งแต่เติบโต หากู้ เลือกๆ อยู่กิน เลิกๆ เลือกใหม่ จนไปถึงการถ่ายทอดเรื่องเพศแก่ลูกหลาน หรือคนรุ่นหลัง

ภารกิจของเพศศึกษา จึงเป็นภารกิจของการทำให้ผู้คนเกิดความเข้าใจตนเอง เข้าใจคนอื่น โดยให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับธรรมชาติทางเพศของมนุษย์ (ซึ่งที่แท้แล้ว ก็มีความต้องการพื้นฐานไม่ต่างจากสิ่งมีชีวิตอื่นๆ แต่ที่ซับซ้อนกว่า คือการถูกกำกับด้วยกติกาทงสังคมที่มนุษย์สร้างขึ้น) และการทำให้ผู้คนเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ในการปรับตัวเพศตามสภาพสิ่งแวดล้อม และสังคมที่เปลี่ยนแปลง อันเป็นไปเพื่อความอยู่รอดและพัฒนาการสืบทอดเผ่าพันธุ์และสายพันธุ์ที่ดีกว่า

การสร้างการเรียนรู้เรื่องเพศ จึงมีมิติที่สำคัญนอกเหนือไปจากความเข้าใจด้านชีวภาพ และวิทยาศาสตร์การแพทย์ แต่คือการได้เข้าใจ ‘การเปลี่ยนแปลงและการปรับตัว’ ตามพัฒนาการของสังคม ซึ่งต้องใช้ข้อมูล และความเข้าใจในเชิงประวัติศาสตร์ และสังคม ไม่ใช่เพียงศีลธรรม หรือจริยศาสตร์

และที่สำคัญต้องเชื่อว่า ‘มนุษย์รุ่นต่อไป’ จะเลือกการ ‘ปรับตัวเพื่ออยู่รอด’ ได้ดีขึ้น จึงต้องสร้างการเรียนรู้ที่พร้อมจะโต้แย้งและตั้งคำถามต่อกติกาทงสังคมเรื่องเพศทั้งหลาย เพื่อให้วิเคราะห้แยกแยะได้ถึงเหตุผล ความจำเป็น ผลดี ผลเสีย เพื่อพัฒนาการที่ดีกว่าของคนรุ่นหลัง

นอกจากนั้นภารกิจของเพศศึกษายังมุ่งให้เกิดการพัฒนาทักษะในการสร้างสัมพันธ์ภาพกับคนรอบข้าง และสามารถดูแลสุขภาพทางเพศให้เป็นผลดีต่อวิถีเพศของตน และคนที่เราผูกพัน ดูแล

โครงการก้าวอย่างเข้าใจ เกิดขึ้นจากคนที่ทำงานด้าน

สุขภาพ และงานพัฒนาสังคม ขยายวงมาสู่คนที่ทำงานกับเยาวชน และคนทำงานด้านการศึกษา ซึ่งเห็นว่าภารกิจด้านเพศศึกษาเป็นคำตอบสำคัญในการแก้ไขหลายๆ ปัญหา ที่

ไม่เพียงส่งผลต่อ ‘สุขภาพ’ แต่กินบริบทกว้างขวางไปถึงการพัฒนาสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้คน และชุมชน อันจะเอื้อต่อการพัฒนา ‘สุขภาวะ’ ของสังคมโดยรวม

การที่องค์กรการแพได้มีโอกาสทำหน้าที่เป็นกลไกผลักดันเครื่องช่วยร่วมกันดำเนินงาน เพื่อสร้างการเรียนรู้ให้แก่เยาวชน และผู้เกี่ยวข้อง โดยอาศัยโอกาสที่มีงบประมาณสนับสนุนจากกองทุนโลก ผ่านทางกระทรวงสาธารณสุขมาเป็นเวลาเกือบสามปีจากระยะเวลาห้าปีของโครงการฯ การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับเราและเพื่อนร่วมทางในเวลาที่ผ่านมามีความหมายยิ่ง

เราเรียนรู้ได้ถึงการเติบโตของคนทำงาน ไม่ว่าจะเป็ความเข้าใจที่ลุ่มลึกขึ้นในเรื่องเพศ ทศนะของการมองเรื่องเพศอย่างสร้างสรรค์มากขึ้น มีเรื่องเล่ามากมายของการเปลี่ยนแปลงในสัมพันธภาพในชีวิต และวิถีเพศของคนทำงานที่บอกว่าเข้าใจตัวเองมากขึ้น หาทางออกได้ดีขึ้น และ ‘เป็นทุกข์’ กับเรื่องเพศของตนเองน้อยลง รวมทั้งสามารถเป็นที่ปรึกษา และรับฟังอย่างเกื้อกูลต่อผู้อื่นอีกมากมาย

หลายคนบอกว่า ทำงานมาหลายปี แต่พอมาทำงานเรื่องเพศศึกษาทำให้เข้าใจชีวิต และมีความสุขกับการทำงานมากกว่าเรื่องอื่นที่เคยทำมา

ความก้าวหน้าของแกนนำเยาวชนทั้งหลายที่เคยถ่ายทอดเรื่องราวผ่าน S-exchange ก็เป็นหลักฐานที่ปรากฏให้เห็นเป็นระยะๆ

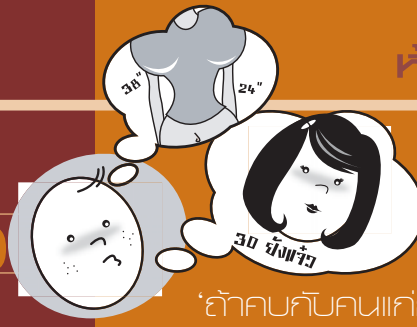
ยังไม่นับถึงความสำเร็จในเชิงผลการดำเนินงานที่เกิดขึ้นกับครูและนักเรียนเป้าหมายหลายแสนคนเกือบทั่วประเทศ เพราะต้องรอการวัดผลอย่างจริงจังมาประกอบ ซึ่งคงมีโอกาสมาแบ่งปันกันภายหลั

แต่ในวันนี้ อย่างน้อยเพื่อนผู้ปฏิบัติภารกิจเพศศึกษาหลายคนบอกได้ถึงการทำฟันกับการ ‘เปลี่ยนแปลง’ ของตนเอง กล่าวที่่จะตั้งคำถามต่อกติกาทงสังคมเรื่องเพศที่ถูกถ่ายทอด สืบทอด เสมือนลิ้มเลื่อนไปว่า มนุษย์นั้นอยู่รอดมานับหมื่นปี ด้วยวิถีเพศที่ล้วนเปลี่ยนแปลงปรับตัวกับสภาพที่เปลี่ยนไปของสังคม กล่าวตั้งคำถามต่อการยึดมั่นถือมั่น ต่อความเชื่อ และมาตรฐานชนิดเดียวในการตัดสินคุณค่าความเป็นมนุษย์ของผู้อื่น

โดยส่วนตัวแล้ว ในฐานะที่มีส่วนร่วมเป็นผู้ก่อการ ถือเป็นผลสำเร็จยิ่งใหญ่ที่บอกได้ว่า ‘เราถูกทาง’ ไม่ว่าจะถึงเส้นชัยหรือไม่ในความคาดหวังของใคร

แต่ ‘ความเข้าใจต่อเส้นทาง’ ย่อมถูกส่งผ่านจากรุ่นสู่รุ่น ไม่ว่าจะโครงการฯ จะจบลงพ่ຸงนี้ อีกสองปี หรือเมื่อใด ✕

ทำไมหนุ่มมัธยม ชอบคบสาวนักศึกษา ?

ถาม

ครูสงสัยค่ะว่า ทำไมพวกนักเรียนชายถึงเลือกผู้หญิงโดยวัดจากสัดส่วน เช่น สวย หมวย อี๋ม อะไรนั้นนะแหละ ชายแพนเนอร์ช่วยอธิบายให้ครูเข้าใจหน่อยได้ไหมว่า สัดส่วนรูปร่างของผู้หญิง ทำไมถึงสำคัญสำหรับนักเรียนชายนัก

อีกเรื่องหนึ่งนะคะ คือครูเห็นนักเรียนชายชั้นมัธยมทำไมชอบมีแฟนเป็นผู้หญิงอายุมากกว่า พวกหนุ่มมัธยมคบสาวนักศึกษานะ พวกหนุ่มๆ เขาไม่อายุเผลอที่มีแฟนแก่กว่า มันดียังไงเผลอที่มีแฟนแก่

ช่วยตอบให้ด้วย ขอบใจมากค่ะ

จาก ครูก้าวย่างฯ

ตอบ คุณครูก้าวย่างฯ

สำหรับตัวผมแล้ว สัดส่วนของผู้หญิงไม่ค่อยสำคัญเท่าไรหรอก แต่ถ้าให้วัดจากตัวเองก็คงไม่ได้ (เพราะไม่ค่อยจะเหมือนคนอื่น)

สาเหตุที่ผู้ชายส่วนใหญ่เลือกผู้หญิงจากสัดส่วน ผมว่าเพราะเป็นธรรมชาติพื้นฐานของมนุษย์มักเลือกสิ่งที่ตัวเองมองเห็นว่าสวยว่างามก่อน เช่น ถ้าให้เด็กตัวเล็กๆ ๑๐ คนเลือกระหว่างหินธรรมดา กับพลอย เด็กก็定会เลือกพลอยกันเป็นส่วนใหญ่ เลยไม่น่าแปลก ถ้าให้ผู้ชายมาเลือก ระหว่างผู้หญิงหุ่นดีกับผู้หญิงหุ่นธรรมดา ผู้ชายส่วนมากก็คงเลือกผู้หญิงหุ่นดีแหละครับ

แต่ก็ไม่ใช้เรื่องน่ากังวล เพราะในที่สุดแล้วผู้ชายดีๆ (ที่มีแต่ในนิยาย - -*) ก็มักจะเลือกคบผู้หญิงที่นิสัยกับความเข้ากันได้มากกว่า

‘ถ้าคบกับคนแก่กว่าแล้ว นอกจากจะได้กับหน้าตา+หุ่น ยังได้กับเรื่องความเข้ากันได้ และนิสัยที่ไม่จู้จู้จุกจิกอีกหนะ’

ซึ่งจะนำไปสู่คำตอบข้อที่สอง ‘ทำไมชอบมีแฟนแก่’

เรื่องมีแฟนแก่ ผมได้พูดคุยกับแม่ของผมเล็กน้อย แม่บอกว่าสมัยก่อนถ้าผู้ชายมีแฟนเป็นผู้หญิงที่แก่กว่าตัวเอง มักจะไม่ค่อยเปิดเผยให้คนอื่นรู้ เพราะรู้สึกว่าเป็นเรื่องน่าอาย แต่ปัจจุบัน แม่ก็สงสัยเหมือนกันว่าทำไมถึงกลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วสำหรับเด็กผู้ชายที่ควงผู้หญิงอายุมากกว่า

ในความเห็นของผม ผู้หญิงที่อายุมาก (กว่าผม) มักมีหุ่นที่ดูดีกว่า เนื่องจากพวกเธอรู้จักวิธีใส่ใจ ดูแลตัวเองรวมถึงหน้าตาตลอดเวลา ทำให้ชวนมองกว่าเด็กผู้หญิง (ที่อายุพอๆ กับผมนะ) ก็กลับมาเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ย่อมเลือกสิ่งที่ดีกว่าอีกแหละ

ขณะเดียวกัน เพราะอายุมากกว่า ความคิดย่อมมีเหตุผลกว่า จะเห็นได้ชัดมากเลยว่า คนที่อายุมากแล้ว มักไม่ค่อยสนใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ขณะที่คนอายุเท่ากัน เวลาคบกัน ก็จะชวนกันทะเลาะในเรื่องไม่เป็นเรื่องอยู่บ่อยๆ (ในความรู้สึกของผู้ชาย)

สรุปได้ว่า ถ้าคบกับคนแก่กว่าแล้ว นอกจากจะได้ทั้งหน้าตา+หุ่น ยังได้ทั้งเรื่องความเข้ากันได้และนิสัยที่ไม่จู้จู้จุกจิกอีกหนะ

ตอบแบบนี้ หายสงสัยอะยังคับ... เทอ ๑ ✕

(ชายแพนเนอร์เป็นนามปากกาของเด็กหนุ่มย่าง ๑๖ ปี ซึ่งอาสาทำหน้าที่ตอบปัญหาที่คาใจผู้ใหญ่ ใครอยากได้คำตอบแบบ ‘แนวแนว’ เชิญส่งคำถามมาที่ wanderer_loso@hotmail.com)

ทำไมได้

ระหว่างการทำกิจกรรม ‘ใครเอ่ย’ เพื่อให้เข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลกับความเชื่อในเรื่องเพศ ครูท่านหนึ่งได้เล่าประสบการณ์เรื่องความเชื่อในเรื่องเพศของตนเองให้เพื่อนๆ ผู้เข้าร่วมอบรมได้ฟัง

ครู : สมัยผมเป็นวัยรุ่นอยู่ประมาณ ม.ต้น เด็กผู้ชายก็อยากมีจู๋ใหญ่ เด็กผู้ชายแก๊งผมก็มานั่งคุยกันว่า จะทำยังไงดี เพื่อให้จู๋ใหญ่

เพื่อนครู : แล้วทำไงคะ

ครู : ผมเคยได้ยินรุ่นพี่บอกว่าใช้น้ำมันจิ้งเหลนมานวด ก็เลยบอกพรรคพวกให้ช่วยกันไปจับจิ้งเหลน แล้วนวดเอามารวมกัน

เพื่อนครู : แล้วเอามาทำยังไงคะ

ครู : นั่นแหละ เอามาเสริจก็ไม่ว่าจะทำให้เป็นน้ำมันจิ้งเหลนไง ไม่มีใครรู้ก็เลยต้มซะ

เพื่อนครู : ว้าย! น่าสงสาร แล้วได้น้ำมันจิ้งเหลนมาทามั้ยคะ

ครู : คือ พวกเราอยากได้น้ำมันเยอะๆ ก็เลยใส่หน้าเยอะ อยากได้แบบเข้มข้น ก็ต้มนานๆ สุดท้ายยุ่ยหมดเลย กลายเป็นน้ำแกงจิ้งเหลน

เอดส์รักษาได้ ในทุกหลักประกันสุขภาพ

เอดส์รักษาได้แล้ว...

เพราะปัจจุบัน เรารู้ว่าโรคฉวยโอกาส ซึ่งเป็นสาเหตุหลักของการเสียชีวิตของผู้ป่วยเอดส์สามารถรักษาได้ และหลายต่อหลายโรคยังป้องกันไม่ให้เกิด หรือถ้าเกิดขึ้นแล้ว ก็ป้องกันการกลับมาเป็นซ้ำได้อีก

นอกจากนี้ ยังค้นพบยาต้านไวรัสเอชไอวีที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ส่งผลให้ผู้ป่วยเอดส์ที่ได้รับการรักษา และยาต้านฯ พ้นร่างกายกลับมาเป็นผู้ติดเชื้อเอชไอวี คือมีเชื้อเอชไอวีในร่างกาย แต่มีสุขภาพแข็งแรงเหมือนคนทั่วไป

แต่ด้วยราคายาต้านไวรัสมีราคาแพง อันเนื่องจากการดัดลึทธิบัตรยา จำนวนแพทย์ที่เข้าใจในเรื่องการรักษามีน้อย เมื่อเทียบกับผู้ป่วยเอดส์ทั่วประเทศ ทำให้ผู้ป่วยเอดส์ในประเทศไทยเข้าไม่ถึงการรักษาที่มีมาตรฐานที่ดีพอ

นั่นเป็นสถานการณ์ในอดีต ทำให้ผู้ป่วยจำนวนหลายแสนคนต้องเสียชีวิตไป

ด้วยความพยายามกระจายข้อมูลการรักษาเอดส์ การต่อสู้เรื่องราคายาต้านไวรัส เพื่อให้ผู้มีราคาถูกลง ประกอบกับการรณรงค์จากหลายฝ่ายไม่ว่าภาครัฐ องค์กรพัฒนาเอกชน (เอ็นจีโอ) และเครือข่ายผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ประเทศไทย ทำให้ในเวลาต่อมาผู้ติดเชื้อได้เข้าถึงการรักษาที่มีมาตรฐานมากขึ้นเรื่อยๆ

เริ่มจากโครงการพัฒนาระบบการดูแลรักษาผู้ป่วยเอดส์ ตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ จนถึงกลางปี ๒๕๔๘ ผู้ติดเชื้อประมาณห้าหมื่นคนได้รับการรักษาด้วยยาต้านไวรัส ทำให้สุขภาพแข็งแรง และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

แต่เพื่อเป็นหลักประกันที่มั่นคงว่า ผู้ติดเชื้อทุกคนจะต้องได้รับยาต้านไวรัสและการรักษาที่มีมาตรฐานตลอดไป

ไม่ใช่เป็น 'โครงการเฉพาะ' การผลักดันการรักษาให้เข้าสู่ระบบประกันสุขภาพหลักๆ ของประเทศไทย จึงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยมีเครือข่ายผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ประเทศไทยเป็นหนึ่งในหลายองค์กรหลักที่ร่วมกันผลักดัน

วันนี้ การรักษาผู้ป่วยเอดส์ด้วยยาต้านไวรัส การรักษาโรคฉวยโอกาส และการรับยาป้องกันโรคฉวยโอกาสได้เข้าไปอยู่ในชุดสิทธิประโยชน์ในระบบประกันสุขภาพหลักๆ

ของประเทศไทยแล้ว ตั้งแต่ปลายปี ๒๕๔๘ รวมถึงหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า (๓๐ บาท) และประกันสังคม

ส่วนสวัสดิการราชการ และรัฐวิสาหกิจ ได้เข้าไปอยู่ล่วงหน้ามาก่อนแล้ว

นั่นหมายความว่า ผู้ติดเชื้อทุกคนต้องได้รับการรักษาที่มีมาตรฐาน ต้องได้รับยาต้านฯ เมื่อจำเป็นและอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะใช้สิทธิหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า (๓๐ บาท) ประกันสังคม สวัสดิการราชการ และรัฐวิสาหกิจ

โดยไปรับบริการได้ที่โรงพยาบาลตามสิทธิ

จากผลงานนี้เอง ทำให้เครือข่ายผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ประเทศไทยเป็น ๑ ใน ๕ องค์กรที่ได้รับรางวัล Red Ribbon Award จากการประชุมเอดส์นานาชาติครั้งที่ ๑๖ ที่ผ่านมา

ขณะนี้ การส่งเสริมสิทธิเหล่านี้กำลังเข้าสู่คนไทยอีกกลุ่มหนึ่งที่เป็นไทยแต่ไร้สัญชาติ เพราะไม่มีเลขประจำตัว ๑๓ หลัก เช่น คนเร่ร่อน กลุ่มชาติพันธุ์ คนที่ไม่แจ้งเกิด ฯลฯ คาดว่าไม่นานเกินรอ (หวังว่า..)

ช่วยกันบอกและกระจายข่าวถึงผู้ติดเชื้อและครอบครัวที่เรารู้จักด้วยว่า เอดส์รักษาได้และเป็นสิทธิที่จะได้รับการรักษาด้วยยาต้านไวรัสเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม

ไม่ใช่โครงการเฉพาะก็อีกต่อไปแล้วจ้า ✖

คลิปวิดีโอ

สิ่งมีชีวิตใน คลิปวิดีโอ

‘หากคลิปวิดีโอไม่ได้เป็นเพื่อนไปให้คนมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น และคลิปวิดีโอเป็นกระแสที่สังคมไม่มีระบบป้องกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำไมไม่แปรเปลี่ยนปรากฏการณ์นี้ ให้เป็นโอกาสในการสื่อสารเรื่องเพศที่รอบด้าน’

บอกตามตรงครับว่า ผมเป็นคนหนึ่งที่ตามกระแสคลิปวิดีโอใหม่ๆ ไม่ค่อยทัน แต่ก็ถือว่าไม่ช้าเสียทีเดียว

คลิปวิดีโอใหม่ๆ มีการเผยแพร่กันอย่างมากมายทั้งใต้ดินและบนดิน มีทั้งภาพคนมีเพศสัมพันธ์กัน (ชายกับชาย, หญิงกับหญิง, ชายกับหญิง) ไปจนถึงภาพทะเลาะกันของนักเรียน หรือแม้แต่คลิปศิลปินไทยสองคนที่ทะเลาะกันในต่างประเทศก็ยังมีให้ดู

จะอย่างไรก็ได้ ในเมื่อสมัยนี้ระบบสารสนเทศต่างๆ เติบโตอย่างรวดเร็ว มือถือของใครหลายคนมีระบบบันทึกภาพ และส่งต่อให้เพื่อนดูได้อย่างง่ายดาย แม้กระทั่งวงที่เกี่ยวข้อจะป้องกันคลิปวิดีโอ (ที่เขาว่าลามก) ก็ไม่สามารถปิดกั้นได้จริง

ในเมื่อคลิปวิดีโอทำได้ง่าย วัยรุ่นเข้าถึงได้เยอะ และไม่สามารถป้องกันให้คน ‘ไม่ดู’ ได้ แต่ทำไมผู้ใหญ่จำนวนมากจึงได้พยายามปิดกั้น สกัด ไม่ให้วัยรุ่นได้เห็นภาพคลิปวิดีโอเหล่านั้น

เท่าที่ทราบ เหตุผลแรกที่ผู้ใหญ่บอกคือ ‘กลัวเด็กจะเลียนแบบ’ เช่น หากดูคลิปที่เด็กตีกัน เด็กคนอื่นจะตีกันมากขึ้น หรือหากดูคลิปวิดีโอที่คนมีเซ็กส์กัน เด็กก็จะมีเซ็กส์กันมากยิ่งขึ้น

ส่วนเหตุผลอีกอย่างคือ ‘กลัวจะเกิดอาชญากรรม’

เช่น เมื่อดูคลิปวิดีโอที่คนมีเพศสัมพันธ์กัน ก็กลัวว่าเด็กจะเกิดอารมณ์ทางเพศจนต้องไปจุดประกายคนอื่นมาชมชื่น หรือเกรงว่าเด็กจะเห็นว่าการชมชื่น หรือการทำร้ายร่างกายกันในคลิปวิดีโอเป็นเรื่องปกติธรรมดา

แต่ถามว่า เมื่อสมัยที่ไม่มีคลิปวิดีโอ วัยรุ่นมีการทะเลาะวิวาทชกต่อยกัน หรือมีเพศสัมพันธ์กันไหม

เป็นไปได้ไหมว่า ถึงไม่มีคลิปวิดีโอ วัยรุ่นก็ทะเลาะวิวาท หรือมีเพศสัมพันธ์กันอยู่ดี

หากคลิปวิดีโอไม่ได้เป็นเงื่อนไขให้คนมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น และคลิปวิดีโอเป็นกระแสที่สังคมไม่มีระบบป้องกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำไมไม่แปรเปลี่ยนปรากฏการณ์นี้ให้เป็นโอกาสในการสื่อสารเรื่องเพศที่รอบด้าน ไม่ปกปิด ปิดกั้นต่อวัยรุ่น

เช่น อาจนำเอาคลิปมาเปิดให้เด็กดู ดู แล้วตั้งวงคุยกัน หลังจากดูคลิปวิดีโอว่ารู้สึกอย่างไร? คิดว่าคนที่มีเซ็กส์กันนั้นมีโอกาสเสี่ยงอย่างไรบ้าง? เขาใช้ถุงยางอนามัยไหม? ถ้าใช้จะเป็นอย่างไร? ถ้าไม่ใช้จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง? คิดว่าสัมพันธ์ภาพของคนในคลิปเป็นอย่างไร? เราอยากเป็นอย่างคนในคลิปไหม? ฯลฯ

การพูดคุยเรื่องเพศอย่างเปิดเผยในมิติที่กว้างขึ้น จะทำให้วัยรุ่นได้รับข้อมูลที่รอบด้านนำไปสู่การคิด วิเคราะห์ และไตร่ตรองเพื่อกำหนดวิถีชีวิตทางเพศตามสิทธิและศักดิ์ศรีของตน

เป็นไปได้ไหมว่า หากมีการพูดถึงสิ่งมีชีวิตในคลิปวิดีโอถึงเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยและรับผิดชอบอย่างเปิดเผยมากขึ้น - สิ่งมีชีวิตนอกคลิปวิดีโอบางคนที่มีมือถือสาถกอยู่ อาจต้องพิจารณาตัวเองว่า จำเป็นหรือยังที่ต้องวางสาถก แล้วเริ่มพูดคุยเรื่องเพศอย่างเปิดเผยเสียที ✕

ทำไมน้าฯ ตอบสั้นฉบับ

ถาม : น้าตอบคำถามสั้นไปหน่อยไหมคะสำหรับคำถามแต่ละข้อ
จากหนูเอง

ตอบ : มันเป็นลีลาและชั้นเชิงของการตอบนั่นแหละหนูเอ๊ย จะให้ตอบยาวๆ ทุกเรื่อง
ได้อย่างไร เรื่องบางเรื่องรู้อากก็ตอบมาก รู้น้อยก็ตอบน้อย ไม่ได้ม่ :)

ผมอยากเป็น “แอร์ฯ”

ถาม : คุณน้าขา เห็นข่าวที่สจ๊วตกลายเป็นแอร์แล้ว แสดงว่าความใฝ่ฝันอยากเป็นแอร์ของหนู
ก็มีวันกลายเป็นจริงขึ้นมาได้สินะน้า เพราะการที่สายการบินยอมรับคนแปลงเพศ แสดงว่าเขา
เปิดกว้าง โอกาสเท่าเทียมเกิดขึ้นแล้วกับพวกกะเทยอย่างหนู ใช่แม่ แต่เขาไม่กลัวเสีย
ภาพพจน์ทางธุรกิจหรือ น้าว่าไง

จาก กะเทยผู้ฝืนอยากเป็นนางฟ้า

ตอบ : น้านับถือความพยายามของสจ๊วตคนนั้นมากเลยนะ กว่าจะเป็นสจ๊วต กว่าจะแปลงเพศ
ได้ แล้วกว่าสจ๊วตที่แปลงเพศได้จะได้รับการยอมรับให้เป็นแอร์ โอ๊ย... ฟังแล้วน้าปวดหัวแทน
น้ายังไม่แน่ใจว่าบริษัทเขาจะเสียภาพพจน์ทางธุรกิจอย่างไรเหมือนกันนะหนู เขาขาย
บริการการบิน ไม่ได้ขายบริการทางเพศ ดังนั้นจะเพศไหน ถ้าให้บริการผู้โดยสารเป็นที่พอใจใน
เรื่องการบิน ก็น่าจะเป็นเรื่องที่ดี

น้าว่ายิ่งในยุคที่ผู้โดยสารลนลามแอร์ตามที่ตกเป็นข่าวเนี่ย ต้องให้หลานไปดูแลเป็นพิเศษ
เชียวล่ะ

จะว่าไปแล้ว ข่าวประเภทผู้โดยสารลนลามแอร์เนี่ย มันสะท้อนให้เห็นว่า ผู้โดยสาร
จำนวนมากมักจะคิดว่าขึ้นเครื่องบินเพื่อไปรับ ‘บริการทางเพศ’ คือคิดว่าจะต้องมีแอร์เซ็กซี่ มี
สจ๊วตหล่อๆ ทั้งที่น้าว่าในยุคเริ่มแรกเขาต้องการคนที่คล่องแคล่วและไม่หนักเครื่องบิน เพื่อให้ผู้
โดยสารได้แบกสัมภาระเยอะๆ เสียมากกว่า

แต่น้าว่าเรื่องที่เรายังไม่เปิดกว้างกันจริงก็คือ ทำไมจะต้องมีแต่สจ๊วตกับแอร์เพื่อแบ่งแยกเพศ
ทำไมเราไม่สามารถทำให้การบริการบนเครื่องบินนั้นเป็นเรื่องที่พ้นไปจากเรื่องเพศได้ ไม่ต้องมี
สจ๊วตหรือแอร์ แต่เป็น ‘พนักงานให้บริการทางการบิน’

ถ้าเป็นไปได้จริง ‘ผู้ชาย’ คนนั้นก็ไม่ต้องรุ่นวายตั้งแต่แรก และต้องแปลงร่างตั้งหลายชั้น (จาก
ผู้ชาย สู่อาชีพของผู้ชาย แล้วเป็นผู้หญิง แล้วจึงเป็นอาชีพของผู้หญิง บนการเป็นมนุษย์แปลง
ร่าง) เพื่อยืนยันการเปิดกว้างของสังคมและองค์กรของเขา ✕

ประกาศรับสมัครลูกเขย

ถาม : เอ่อ คุณน้าสมเสรีจคะ ดิฉันเห็นประกาศรับลูกเขยที่กลายเป็นข่าวทั้งทางหน้า
หนังสือพิมพ์และออกรายการทีวีแล้ว บอกตามตรงว่างัง ท้าวสามลยุค ๒๐๐๖ มันยังใช้ได้อยู่
หรือเนี่ยยยย อยากรู้ความเห็นคะ

จาก นางรจนา เมื่อ ๒๕ ปีก่อน

ตอบ : ผมไม่เห็นว่าเป็นเรื่องนี้จะแปลกตรงไหนเลย เพียงแต่ว่ามันโจ่งแจ้งกว่ากรณีอื่นๆ เท่านั้น
เอง เพราะกรณีอื่นนั้นเขาทำแบบเนียนกว่าตั้งเยอะ แบบว่าส่งเสียให้ลูกเรียน ส่งออกไปงาน
สังคม ส่งไปเรียนต่อเมืองนอก ดูแลการคบเพื่อน โอ๊ย... สารพัดจะเลี้ยงดู

สรุปว่า น้าไม่เห็นว่าเป็นเรื่องมันจะง่ายๆ แค่มั้ยใหม่กับสมัยเก่า แต่มันอยู่ที่ว่าเรามีวิธีเล่น
กับความเชื่อและประเพณีของเราอย่างไรให้เนียน ✕

คำไบด์ ภรรยาเริ่มมีอาการวัยทอง

ถาม : หน้าครับ ภรรยาผมเริ่มมีอาการวัยทองแล้วละครับ ผมควรทำไงดี เธอจะได้สบายใจว่าผมยังรักเธออยู่

จาก ผู้มีรักไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ตอบ : รักไม่เคยเปลี่ยนแปลง ไม่ได้หมายความว่า จะแสดงความรักในปริมาณเท่าที่ ทำๆ อยู่ รักที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง อาจจะต้องรักมากขึ้นและเพิ่มขึ้นต่างหาก เพราะคนเรานั้นเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา

ความรักเป็นความสัมพันธ์ที่ประหลาด เพราะมันเป็น 'ความสัมพันธ์' มากกว่า 'สรรพสิ่ง' ดังนั้น การที่เราพูดว่า *ฉันรักเธอ* นั้น คำว่า *รัก* มันไม่ใช่แค่คำนาม แต่มันเป็นกริยา และคำขยายความที่ต้องการความเข้าใจกันทั้งสองฝ่าย

อยู่กันนานขึ้น เราก็ต้องรักกันมากขึ้น เพราะความเคยชินนั้นมันทำให้ทุกอย่างลดลงครับ ดังนั้น คงต้องเลิกใช้คำว่า *ยังรักเธออยู่* หรือ *รักไม่เคยเปลี่ยนแปลง* มาสู่ *รักกันมากขึ้น รักกันลึกซึ้งขึ้น* และ *ผูกพันกันมากขึ้น* ครับ

นอกจากนี้ เราต้องเปลี่ยนตัวเราตามภรรยาของเราด้วยนะครับ ไม่ใช่มองว่าเธอเปลี่ยนไปเท่านั้น เราก็ต้องเข้าสู่วัยทองด้วยเช่นกัน ความสัมพันธ์มันจะได้ไปด้วยกันได้ครับ ✕

คำไบด์ มีเซ็กส์แล้ว ไม่ดีอย่างที่คิด

ถาม : เอ้อ! ทำไงดีอะ มีเซ็กส์แล้ว มันออกมาไม่ใช่อะไรที่คิดไว้ซะ เหมือนลูกหูกอกเลยอะ

จาก ลิตเทลแบร์

ตอบ : เซ็กส์ก็คือเซ็กส์ หนูต้องคิดก่อนว่ามนุษย์ในสมัยที่เป็นสัตว์นั้น เขามีเซ็กส์ไว้สืบพันธุ์ การสืบพันธุ์ ก็คือความพร้อมทางสรีระและฤดูกาล ที่นี้พอมนุษย์ทำให้การสืบพันธุ์กลายเป็นเซ็กส์ มันก็เกี่ยวข้องกับเรื่องหลายเรื่อง และเกี่ยวข้องกับ ความคาดหวังและจินตนาการของเรามากกว่าฤดูกาล

เป็นธรรมชาติหลานเอ๊ย... ค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไป คนเดินดิน ไม่ใช่พระเอกนางเอกหนึ่งปีนะหลาน...

อีกอย่างที่สำคัญ เซ็กส์บางครั้ง ถ้าเราหมกมุ่นกับมันมาก ก็เหมือนยาเสพติด คือไม่ดีก็อยากแก้ตัว พอดีก็คาดหวังว่ามันต้องดีกว่านี้ หรือควรจะต้องดีทุกครั้งไป

นำคิดว่าตั้งต้นจากการมองว่าเซ็กส์คือการเอา 'ใจ' ใส่ซึ่งกันและกันก่อนจะดีกว่า เซ็กส์มันจะได้ซับซ้อนและมีจังหวะมากกว่าเรื่องเอา 'ส่วนอื่น' ใส่กัน ✕

คำ | คน
ครู

'แม่ครับ ผมอยู่ ม.๕ ทำผู้หญิงบ๊อบบี้ได้แล้วหรือครับ นึกว่าทำได้ก็บ๊อบบี้ ตอนอายุเกิน ๒๐ ปี เพราะเขาให้คนแต่งบานกันตอน ๒๐ กว่าๆ'

วชิระ กรศิริลักษณ์ ม.๕

โรงเรียนจุฬารัตน์ราชวิทยาลัย จังหวัดตรัง

การพูดคุยเรื่องเพศกับลูก ไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป

การช่วยคลี่คลายเรื่องเพศของวัยรุ่น นอกจากเป็นหน้าที่ของครู สื่อ และหน่วยงานต่าง ๆ แล้ว ผู้ปกครองเองก็ควรเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาแบบรอบด้าน เพื่อช่วยสร้างค่านิยม ทศนคติ และพัฒนาทักษะที่เกื้อกูลแก่เยาวชนให้รับมือกับเรื่องเพศได้อย่างเท่าทันด้วย

ทั้งนี้ ผู้ปกครองส่วนใหญ่อาจรู้สึกกระอักกระอ่วน ไม่อยากคุยเรื่องเพศกับลูก เพราะคิดว่าเป็นเรื่องน่าอาย และมีความเชื่อว่าเป็นการชี้โพรงให้กระรอก แต่ก็มีผู้ปกครองบางกลุ่มที่มีความรู้เรื่องเพศศึกษาแบบรอบด้าน แล้วเริ่มต้นสอนเรื่องเพศให้กับลูกไปตามวัย ตามสภาพร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และค่อยๆ สอดแทรกเนื้อหาให้เข้มข้นขึ้น เมื่อลูกเติบโตขึ้น ก็สามารถรอบรู้เอาตัวรอดจากความเสี่ยงด้านเพศได้

การวิจัยหนึ่งในสหรัฐอเมริกาที่จัดให้ผู้ปกครองเข้าร่วมโปรแกรมเพศศึกษาแบบรอบด้าน ชื่อว่าโปรแกรม PAPSE ที่พัฒนาและประเมินผลโดย Klein และคณะ วัตถุประสงค์ของโปรแกรมนี้มุ่งพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการสื่อสารกับลูกในเรื่องเพศด้านต่างๆ เช่น การมีเพศสัมพันธ์ การติดเชื้อเอชไอวี หรือโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

ในการวิจัยนี้ ได้จัดกลุ่มกิจกรรมรวมทั้งสิ้น ๒๗ ครั้งอย่างต่อเนื่องในระยะเวลา ๑ ปีกับผู้ปกครองจำนวน ๑๗๔ คนซึ่งอาศัยในชุมชนต่างๆ ของเมืองนิวยอร์กที่มีรายงานวัยรุ่นตั้งท้องสูง ผู้ปกครองแต่ละคนได้ผ่านกิจกรรมรวม ๔-๕ ครั้ง

เนื้อหาของโปรแกรมประกอบด้วยเรื่อง เพศวิถี การตั้งครรภ์ HIV/AIDS การมีเพศสัมพันธ์ บทบาทหญิงชาย และการสื่อสารเรื่องเพศ

คณะวิจัยได้ประเมินผลผู้ปกครองรวมทั้งลูกของพวกเขา ทั้งก่อนและหลังเข้าโครงการ โดยหลังจากผู้ปกครองร่วมกลุ่มครบตามโปรแกรมที่จัดไปแล้ว ๑๐ สัปดาห์ พบว่า ผู้ปกครองที่เข้ากลุ่มอย่างต่อเนื่องมีความเปลี่ยนแปลงอย่างมากในเรื่องการสื่อสารเรื่องเพศกับลูก คือ รู้สึกสะดวกใจในการตอบคำถามหรือพูดคุยกับลูกเรื่องเพศมากขึ้น

ความสำเร็จหนึ่งของโปรแกรมหดงกล่าวยังทำให้มีผู้ปกครองสนใจในการสมัครเข้าโปรแกรมนี้อีกเพิ่มขึ้น โดยพบว่าผู้ปกครองที่อายุน้อยมีความสนใจมากกว่าผู้ปกครองที่มีอายุมาก อาจเนื่องมาจากการมีทักษะการสื่อสารและประสบการณ์น้อยกว่าพ่อแม่อายุมาก

Rosental and Feldman พบว่า แม่ที่มีทักษะการสื่อสารดี จะสามารถประเมินการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ สะดวกใจที่จะคุยกับลูก และยังพบอีกว่า แม่กลุ่มนี้มีคุณภาพการสื่อสารเรื่องเพศดีกว่าแม่ที่ไม่เข้าร่วมโปรแกรม

นอกจากนี้ ผู้ปกครองที่เข้าโปรแกรม PAPSE นี้ มีทักษะการพูดคุยกับลูกและมีปฏิสัมพันธ์กับลูกอย่างดีอีกด้วย ขณะเดียวกัน ตัวลูกเองก็สามารถที่จะพูดคุยเรื่องเพศอย่างเปิดเผยกับผู้ปกครองมากขึ้นอีกด้วย

Whitaker และคณะ พบว่า การเพิ่มความถี่ของการสื่อสารระหว่างเยาวชนกับผู้ปกครองในเรื่องเพศ ยังทำให้ทั้งสองกลุ่มต่างมีความตระหนักที่จะลดความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยของตนเอง และใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มขึ้น

ในเมืองไทย ผู้เขียนได้ทดลองใช้หลักสูตรเพศศึกษารอบด้านที่พัฒนาขึ้นในโครงการก้าวข้ามฯ สำหรับผู้ปกครองหลายกลุ่มในภาคใต้ พบว่า ผู้ปกครองที่เข้าร่วมกิจกรรม ๒ ครั้งๆละ ๑ วัน ต่างรู้สึกพอใจหลักสูตรนี้มาก เมื่อติดตามผลโดยประเมินความถี่การสื่อสารเรื่องเพศของผู้ปกครองกับลูกใน ๔ โรงเรียน พบว่า ผู้ปกครองมีการเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกับที่พบในกลุ่มพ่อแม่อเมริกัน คือ สามารถพูดคุยเรื่องเพศกับลูกมากขึ้นกว่าเดิม ✕

หนึ่งคุณครู หนึ่งพลศึกษา

สุนพิชรา ลิมเอริชัย
ศึกษานิเทศก์ ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีนครพนมเขต ๒

‘ผู้เขียนทำงานนี้มากกว่ายี่สิบปีแล้ว ยืน เดิน
ย่องหน้าใจ ชัดกับวัยที่มากขึ้น’

แอโรบิก Fit and Firm

‘วัน ทุ ทรี... อัพ แอนด์ ดาวน์’ เสียงนับประกอบทำ
เต้นซึ่งเข้ากับจังหวะดนตรีที่เราเข้าไปถึงทรวง ทำให้ผู้ที่
ได้ยืนแทบอดใจไม่ไหวที่จะขยับตัว หรือเคาะเท้าตามไปด้วย
ใช่แล้วค่ะ... ผู้เขียนกำลังหมายถึงการเต้นแอโรบิก
ผู้เขียนเองนอกจากเป็นศึกษานิเทศก์ของสพท.เขต ๒
ใน กทม.แล้ว ก็ยึดอาชีพครูสอนแอโรบิกเป็นงานเสริม ซึ่ง
ทำรายได้จนถูกแซวว่า งานหลักกำลังกลายเป็นงานรอง
ซะแล้ว

ผู้เขียนเติบโตในสายครูพลละ และเป็นหนึ่งในผู้บุกเบิก
ให้คนไทยรู้จักแอโรบิก โดยเริ่มสอนตั้งแต่ปี ๒๕๒๖ สมัย
ใช้โต๊ะอยู่หลังรถกระบะเป็นเวที ใช้โทรโข่งชวนคนตาม
สวนสาธารณะ จนปัจจุบันผู้เขียนเป็นครูรับจ้างสอนให้กับ
บริษัทหลายแห่งที่มีศูนย์สุขภาพให้พนักงาน

มีหลายคนถามว่าทำไมถึงมาเป็นครูสอนเต้นแอโรบิก
ก็คงตอบได้สั้นๆ ว่า ‘ใจรัก’ ค่ะ และยังเป็นงานที่ไม่ต้องใช้
อุปกรณ์มาก อาทิตย์หนึ่งก็สอนห้าวัน วันละหนึ่งชั่วโมง
หลังเลิกงาน

ผู้เขียนทำงานนี้มากกว่ายี่สิบปีแล้ว ยืน เดิน ย่องหน้าใจ
ชัดกับวัยที่มากขึ้น (ข้อมูลนี้ผู้เขียนไม่ได้คิดเองนะค่ะ เป็น
ผลจากคำทักทายของผู้พบเห็นต่างหาก)

เนื่องจากกระแสด้านสุขภาพกำลังมาแรง จึงมีการ
จัดสรรงบประมาณให้ทุกจังหวัดจ้างครูเพื่อมาสอนแอโรบิก
ทำให้มีคนเข้าสู่อาชีพนี้กันมาก เพราะไม่ต้องไปหาลูกค้า

ที่ไหน แถมค่าแรงอย่าง
ต่ำก็ตกชั่วโมงละ ๒๕๐
บาท ส่วนผู้เขียนซึ่งสอน
มานาน ก็ได้ชั่วโมงละ
๕๐๐ บาท

สำหรับผู้สนใจอาชีพนี้ ผู้เขียนมีเคล็ดลับง่ายๆ
ดังนี้ค่ะ

อย่างแรกเลย หากไม่ได้จบมาทางสายพลละ ก็
สามารถไปเข้ารับการอบรมได้จากสถาบันพลศึกษา
ประจำจังหวัด ซึ่งมีหลักสูตรอบรม ๕ วัน ใบ
ประกาศนียบัตรจากการอบรมสามารถนำไปใช้สมัคร
เป็นครูสอนเต้นแอโรบิกตามลานกีฬาชุมชนต่างๆ ได้

ส่วนที่สองคือ การเลือกเพลงประกอบการเต้นที่
เหมาะสม เช่น ชั้นวอร์มอัพ ต้องใช้เพลงช้า จากนั้นค่อยๆ
เพิ่มจังหวะเพลงให้เร็วขึ้นทีละขั้น จนถึงจังหวะที่ใช้เต้น
แอโรบิกจริงๆ และจากนั้นก็ค่อยๆ ลดจังหวะลงที่เรียก
กันว่าชั้นคูลดาวน์ เพื่อให้การเคลื่อนไหวช้าลงเรื่อยๆ

ส่วนสุดท้ายคือ ท่าที่นำมาประกอบเพลงนั้นต้องม
ีการออกแบบให้สอดคล้องกับจังหวะดนตรีและหลักการ
เต้นแอโรบิกที่ถูกต้อง มิฉะนั้นอาจเป็นอันตรายต่อ
กล้ามเนื้อ เอ็น ข้อต่อ รวมทั้งระบบประสาทได้

การเต้นที่ถูกหลักจะช่วยให้เลือดในกายผู้เต้น
หมุนเวียนได้ดี กล้ามเนื้อแข็งแรง เกิดความทนทาน
และยืดหยุ่น มีรูปร่างที่สมส่วน กระชับ แบบที่เราเรียก
กันว่า ‘Fit and Firm’

**เคล็ดลับเหล่านี้คือส่วนสำคัญสำหรับครู
‘มืออาชีพ’ ซึ่งจะทำให้มีลูกศิษย์ลูกหาเต็ม
เมืองไปหมดเหมือนผู้เขียนในขณะนี้ค่ะ ✕**

เที่ยวทั่วไทย ไปกับเอ็มที

กมลทิพย์ ยุทธิวัฒน์
วิทยาลัยเทคโนโลยีนครศรีธรรมราช

โรตีสาน้ำหอม

สุดยอดโรตีสาน้ำหอมเมืองคอน

‘ฮา...เฮ้อ...ไปไหนเหอ ไปเมืองคอน
ไปไหว้พระนอน พระนั่ง’

จากบทร้องเรือ-เห่กล่อมนี้ คงกระตุ้น
ให้ท่านคิดถึงเมืองคอน หรือจังหวัดนครศรี-
ธรรมราชกันนะ เชื่อว่าหากใครได้มี
โอกาสแวะแล้ว จุดหมายหลักของท่านคือ
ไปนมัสการพระบรมธาตุเจดีย์ที่ศักดิ์สิทธิ์
คู่บ้านคู่เมือง

และอีกสิ่งที่คุณให้คิดถึงคือ รสชาติ
ของโรตีสาน้ำหอม ที่มีขายให้นักชิมได้ลิ้มรส
อยู่มากมาย ประมาณว่าทุก ๑๐๐ เมตร
สองข้างถนน จะพบร้านขายโรตีสาน้ำหอม
อย่างน้อยหนึ่งร้าน ก็ว่าได้

วันนี้ เราขอแนะนำร้านขายโรตีสาน้ำ
หอม ที่ขึ้นชื่อเป็นที่รู้จักของชาวคอน คือ
ร้านโรตีสาน้ำหอม (อ่อม...อ่อม...อ่อม...
กรุณาทำเสียงเอคโคด้วย)

‘คุณแม่ของผมเปิดขายมากกว่า ๒๐
ปีแล้วครับ’ ปกรณ์ เพ็ญกุล เริ่มเล่า
ที่มาที่ไปของร้านให้ฟัง

ร้านโรตีสาน้ำหอมแรกริเริ่มโดยคุณแม่
ถนอม เพ็ญกุล เป็นร้านเล็กๆ เปิดขาย
ที่บ้าน ซึ่งอยู่หลังโรงเรียนวัดพระมหาธาตุ
ในเมือง

โรตีสาน้ำหอมเริ่มจากทำกินกันใน
ครอบครัว และแจกจ่ายเพื่อนบ้านข้าง
เคียงให้ได้ชิมรสชาติกัน หลายๆ คนก็
แนะนำว่าน่าจะลองทำขาย ทำจะเวิร์ค จึง
ลองทำดูจนเป็นที่นิยมในหมู่ชาวคอนใน
ที่สุด

ปัจจุบัน ร้านโรตีสาน้ำหอมที่ปกรณ์
ดูแลอยู่นี้ถือเป็นร้านที่สอง อยู่ที่ปากซอย
พานยม ขยายจากร้านแรกที่ยังเปิดขายอยู่

อาชีพหลักของปกรณ์เป็นครูภาษาไทยที่โรงเรียนทางพูนวิทยา โดยมีภรรยา
คือเรวดีที่เป็นพยาบาล มาช่วยกันดูแล
ร้านอีกแรงหนึ่ง

หากเอ่ยถึงจุดเด่นของร้านที่ทำให้
ลูกค้าอุดหนุนกันคึกคักแทบไม่มีโต๊ะว่างเกิน
๕ นาที น่าจะเป็นรูปแบบโรตีสาน้ำหอมหลาย
โดยเฉพาะโรตีสาน้ำหอม เนื้อโรตีสาน้ำหอม
รสชาติหวานมันในตัว ถือเป็นสูตรเด็ด
หนึ่งเดียวในเมืองคอนก็ว่าได้

โรตีสาน้ำหอมเป็นแผ่นใหญ่มาก ขอบอก
ประมาณใหญ่ล้นจาน โดยใช้เวลาตีแป้ง
ให้แผ่เป็นแผ่นกว้างนานกว่าโรตีสาน้ำหอมทั่วไป

ส่วนโรตีสาน้ำหอมอื่น ๆ นั้นก็มีจุดเด่นไม่แพ้กัน
คือเนื้อนุ่มใน แทบจะละลายเมื่อเข้าปาก

เสิร์ฟร้อนๆ หอมกรุ่น ชุ่มมันเนย

อีกรายการหนึ่งที่ไม่ควรพลาด คือ
ข้าวมันแกงกุ้ง เผ็ดร้อนแบบบักซี่ได้ เมื่อ
อิมอาหารคาวหวานแล้วต้องจิบน้ำชาที่
ชงแบบโบราณ คือชงในถุงผ้าดิบ รส
กลมกล่อม ตบท้าย

ปกรณ์บอกว่า ทางร้านจะเน้นบริการ
รวดเร็ว ไม่อยากให้ลูกค้ารอนาน และ
ร้านจะให้บริการลูกค้าตามลำดับก่อนหลัง
อย่างเคร่งครัด

เป็นญาติกันก็ไม่ลัดคิวให้

‘ผมคิดว่าโรตีสาน้ำหอมไม่ได้อร่อยที่สุด
หรอกครับ ขึ้นอยู่ที่ความหิวของลูกค้า
ต่างหาก’ ปกรณ์ เจ้าของร้านทิ้งท้ายไว้
อย่างจับใจ...

ร้านโรตีสาน้ำหอมเปิดขายทุกวัน ตั้ง
แต่เวลา ๑๒.๓๐-๒๓.๐๐ น. ร้านอยู่ติด
กับสหกรณ์ออมทรัพย์ครูจังหวัดนครศรี-
ธรรมราช ปากซอยพานยม บริเวณราชา-
คาร์แคร์

**หากถามหาร้านนี้กับนายหัวรด
สองแถวรับจ้าง...รับรองพาไปถูก
ทุกคืน ✕**

Norwegian Wood

นอร์วีเจียน วูด - ฮารุกิ มูราคามิ

การตามหาชีกส์ที่หายไป

‘บอกฉันสิ โทรุ’ นาโอโกะกระซิบที่ข้างหูของผม
‘อะไรหรือ’ ผมถาม

‘เธออยากนอนกับฉันอีกไหม’

‘แน่นอน ฉันอยากนอนกับเธอ’ ผมตอบ

‘เธอจะรอได้ไหม’

‘แน่นอน ฉันรอได้’

‘ก่อนที่จะเราจะนอนกันอีกครั้ง ฉันอยากให้ตัวเอง
แข็งแรงกว่านี้ ฉันอยากให้ตัวเองมีค่ามากกว่าการเป็น
ของเล่นของเธอ เธอจะรอฉันได้ไหม’

‘แน่นอน ฉันรอได้’

นั่นคือบทสนทนา หนึ่งในหลายบทระหว่างตัวละคร
เอกโทรุ และนาโอโกะ จากนวนิยายที่มียอดจำหน่าย
สูงที่สุดกว่า ๓ ล้านเล่มของฮารุกิ มูราคามิ- นอร์วีเจียน วูด
นวนิยายเล่มนี้เล่าเรื่องราวในช่วงวัยรุ่นของโทรุ
วาทานาเบ เด็กหนุ่มผู้ว่าห่วยแห่งศตวรรษที่ ๖๐

โทรุ คิซูกิ และนาโอโกะเติบโตขึ้นมาในโกเบ คิซูกิ
และนาโอโกะเป็นแฟนกันในขณะที่โทรุแอบรักนาโอโกะ
อยู่อย่างเงียบๆ เรื่องราวทั้งหมดน่าจะดำเนินไปใน
ทำนองรักสามเส้าธรรมดา หากว่าในคืนหนึ่งหลังจากที่
คิซูกิเล่นพูลกับโทรุแล้ว เขาจะไม่กลับไปบ้านและเปิด
แก๊สฆ่าตัวตาย

ความตายของคิซูกิ คือแรงระเบิดที่ผลักดันให้ตัวละคร
ทั้งหลายกระเจายไปรอบๆ พวกเขากลายเป็นวัยรุ่นที่ไม่
สมบูรณ์ นาโอโกะและโทรุตัดสินใจทิ้งอดีตอันปวดร้าว
ด้วยการเดินทางเข้าโตเกียว

ทั้งคู่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย โทรุฆ่าเวลาด้วยการ
นอนกับเพื่อนหญิงคนแล้วคนเล่าก่อนจะพบว่ามันไม่ช่วย
อะไรเลย จนเขาได้พบกับนาโอโกะอีกครั้ง เขามีเพศ
สัมพันธ์กับเธอ หลังจากนั้นนาโอโกะได้หายตัวไป เธอ
เข้ารับการบำบัดทางจิตที่สถานฟื้นฟูแห่งหนึ่งในเกียวโต
สิ่งที่รบกวนจิตใจโทรุอย่างแรงก็คือ เขาไม่แน่ใจ
ว่าการมีเพศสัมพันธ์ของเขาคือสาเหตุที่ทำให้อาการ
ทางจิตของนาโอโกะแย่ลงหรือไม่

เมื่อโทรุเดินทางไปถึงสถานพักฟื้นแห่งนั้น เขาก็พบ
ว่านาโอโกะอยู่ภายใต้การดูแลของผู้ป่วยอีกคนหนึ่งชื่อ
เรโกะ

เรโกะเป็นอดีตครูสอนเปียโนที่มีอายุมากกว่าโทรุ

เกือบสองเท่า เธอวิกลจริต
เพราะถูกนักเรียนสาวของเธอ
ลวนลาม โทรุพักอยู่ที่นั่น ๒-๓ วัน
เขาและนาโอโกะมีประสบการณ์
ทางเพศกันอีกครั้งแม้เพียง
ภายนอก นาโอโกะสัญญาว่าจะ
นอนกับโทรุอย่างจริงจังเมื่อเธอ
หายดีแล้ว

แต่สิ่งนี้ไม่เคยเกิดขึ้น
นาโอโกะฆ่าตัวตายในเวลาต่อมา

บทสุดท้ายของนวนิยายอาจก่อให้เกิดความพิศวง
งงงวยแก่ผู้อ่าน เรโกะเดินทางออกจากสถานพักฟื้นเพื่อ
เยี่ยมโทรุ เธอเล่าเหตุการณ์คืนที่นาโอโกะตายให้โทรุฟัง
และแล้วทั้งคู่ก็ทำอาหารร่วมกัน เล่นเพลงของบีทเทิล
ร่วมกัน (แน่นอนมีเพลงนอร์วีเจียน วูดด้วย) ก่อนจะ
ร่วมรักกันอย่างสุดถึงสี่ครั้งสี่ครา

ฉากสุดท้ายนี้เองที่ทำให้นักวิจารณ์หลายคนมองว่า
นวนิยายเรื่องนี้เป็นการแสดงออกทางศิลปะสังวาส
อย่างเดียว ไม่มีเหตุผลใดที่ตัวละครต้องทำเช่นนั้น

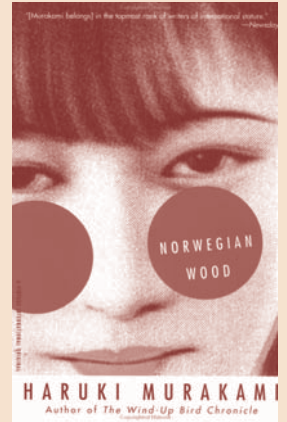
แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไป มุมมองต่อนวนิยายเรื่องนี้ก็
เปลี่ยนไป โทรุได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การมีเพศ
สัมพันธ์ในวัยรุ่นไม่ใช่การระบายออกซึ่งความใคร่เพียง
อย่างเดียว แต่มันได้แสดงออกถึงซึ่งความพยายามที่จะ
ออกจากชีวิตที่อับเฉา จำเจ และซ้ำซาก การนอนกันได้
เยียวยาความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวที่วัยรุ่นต้องเผชิญ

ความรู้สึกหลอกหลอนโทรุที่ว่า เพศสัมพันธ์ระหว่าง
เขากับนาโอโกะเป็นสาเหตุการตายของเธอถูกขจัดจน
หมดสิ้นเมื่อเขานอนกับเรโกะ

เรโกะได้เป็นตัวแทนของนาโอโกะ (เธอใส่เสื้อผ้า
ของนาโอโกะในฉากสุดท้าย) และเมื่อเธอแสดงความสุขสม
มันก็ทำให้โทรุมั่นใจว่าเขาไม่ได้ทำสิ่งผิด

ดังนั้นแม้นวนิยายเรื่องนี้จะแฝงความ ‘ล่อแหลม’ แต่
ท้ายสุดมันก็ได้แสดงให้เห็นถึงการเติบโตของวัยรุ่นคน
หนึ่งผ่านกระบวนการมีเพศสัมพันธ์

**เขาได้ค้นพบตนเองผ่านการมีเซ็กส์ครั้ง
แล้วครั้งเล่า เขาได้ไข่มั่นเต็มเต็มส่วนที่ขาด
หายไปในชีวิตของเขาเอง... ✕**

หิ้งห้อยน้อยตื่นเต้นมากเลยนะคุณผู้อ่านที่รัก เมื่อมีผู้ร่วมตอบคำถามในฉบับที่แล้วจำนวนมากกว่าครั้งใดๆ นับแต่มีการเปิดคอลัมน์นี้ขึ้นมา (เอ๊ะ! หรือว่าเสน่ห์ที่หิ้งห้อยฯ แอบแต้มไว้ในกระดาษหน้าที่ ๒๖ ของทุกฉบับเพิ่งเริ่มออกฤทธิ์) ทำให้แมลงตัวนี้ ตัวน้อยตัวนี้ต้องหลั่งน้ำตาไหลเข้ากอดกองจดหมายด้วยความปิติ (เอ้อ! อายจัง)

และปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นราวฝนดาวตกในเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา ทำให้หิ้งห้อยฯ สำนึกได้ว่า การตั้งคำถามก็ต้องการกระบวนกรการมีส่วนร่วม ฉบับนี้หิ้งห้อยฯ จึงพยายามใช้กระแสน้ำแห่ง 'จดเหล่า เข้าพรรษา' มาถามคุณผู้อ่าน

ถ้า...คำถามมีว่า **หากเพราะคนๆ หนึ่งจน จึงเครียด เลยเลิกกินเหล้า แล้วถ้าคนนั้นเลิกกินเหล้าล่ะ... จะเป็นอย่างไร**

ใครตอบได้ถูกใจหิ้งห้อยน้อย รับไปเลย ซีดีรวมเพลงฮิต อัลบั้ม Music Anti Alcohol ซึ่งจัดทำโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ ธิบายๆ หน่อยนะคุณผู้อ่านที่รัก เพราะมีเพียงแค่ ๕ แผ่นเท่านั้น และเช่นเคย ส่งคำตอบมาทางอีเมล ksattay@path.org หรือที่องค์การแพธ ๓๗/๑ ซ.เพชรบุรี ๑๕ กทม. ๑๐๕๐๐ โปรดส่งคำตอบภายในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายนนี้ อย่าลืมนงเล็บมุ้งของว่า ตอบคำถามหิ้งห้อยนำโชค ด้วยนะจ๊ะ

เฉลยคำตอบฉบับที่แล้ว

จากคำถามประจำฉบับที่แล้ว ถามว่า การแข่งกีฬาโอลิมปิกที่กำลังจะเกิดขึ้นในอีกสองปีข้างหน้า นั้น มาสคอตหรือตัวการ์ตูนที่ถูกเลือกให้เป็นสัญลักษณ์การแข่งขันครั้งนี้ คือสัตว์ชนิดใด

คำตอบที่ถูกต้องคือ สัตว์ทั้ง ๕ ชนิด โดยอ้างอิงจากข่าวที่ตีพิมพ์ในผู้จัดการรายวันฉบับวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ดังนี้

ในที่สุด มาสคอตโอลิมปิกปักกิ่ง ๒๐๐๘ ก็ได้ถูกขั้วอดโฉมต่อหน้าสาธารณชนแล้ว ประกอบด้วยก๊วนสัตว์มงคล ๕ ตัว และตัวแทนคบเพลิงโอลิมปิก ที่มาในรูปลักษณะเด็กน้อยนำโชคสีลึนสดใส พร้อมชื่อเก๋ไก๋ ดังนี้ **ปลา-เบย์เบย์ (福娃贝贝 / Beibei) แพนด้า - จิงจิง (福娃晶晶 / Jingjing) หนูน้อยลูกไฟ-ฮวนฮวน (福娃欢欢 / Huanhuan) ซึ่งแทนคบเพลิงโอลิมปิก ละคร่มทิเบต-อิงอิง (福娃迎迎 / Yingying) และนกนางแอ่น-นินี (福娃妮妮 / Nini) ซึ่งเมื่อรวมกันแล้วจะมีความหมายว่า "ปักกิ่งยินดีต้อนรับ หรือ เป่ย์จิงฮวนอิงหนี่ (北京欢迎你)"**

หนูน้อยนำโชคทั้ง ๕ คนนั้น แทนสัญลักษณ์โอลิมปิก ๕ ห่วง ซึ่งมีสีฟ้า ดำ แดง เหลือง และเขียวเช่นเดียวกัน โดยหนูน้อยทั้ง ๕ จะทำหน้าที่ส่งมอบจิตวิญญาณแห่งมิตรภาพ สันติภาพ และความกระตือรือร้น รวมทั้งความสมานฉันท์อันดีระหว่างมนุษยและธรรมชาติ

ผู้ที่ตอบคำถามถูกต้องครบถ้วนมี ๒ ท่านได้แก่ **ปราโมทย์ ทองคง** จังหวัดสงขลา และ **ทัศนีย์ ขวัญวรากุล** จังหวัดราชบุรี ทั้งสองจะได้รับเสื้อยืดของ Teenpath พร้อมหนังสือ เล่นสนุกมุกก๊าวย่าง

ส่วนท่านผู้อ่านทุกท่านที่ร่วมสนุกกับหิ้งห้อยฯ ส่งคำตอบมาแต่ไม่ถูก ไม่เป็นไร รอรับของรางวัลพลอบใจที่ทางโครงการฯ จัดส่งให้ถึงมือที่บ้านท่านเลยนะจ๊ะ ✖

การพลีโบของเยาวชน 'มหาสดัม'

'มหาสดัม' เป็นกลุ่มเยาวชนจากวิทยาลัยในสังกัดสถาบันอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช ๑๑ แห่งที่รวมตัวกันทำกิจกรรมพิเศษนอกห้องเรียน ภายใต้โครงการพิเศษเพื่อเยาวชน 'ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ'

หลายๆ คนอาจสงสัยว่า 'มหาสดัม' แปลว่าอะไรหนอ...

มหาสดัม (สะกดต่างจากชื่อกลุ่มเล็กน้อย) เป็นพีชตระกูลเฟิร์น มีลำต้นใหญ่ พบบนเทือกเขาหลวงในจังหวัดนครศรีธรรมราชเท่านั้น มหาสดัมเป็นตัวบ่งชี้ถึงความชุ่มชื้นของป่า และความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศน์ มาตั้งแต่ยุคครีตเชียสไดโนเสาร์โน่น

การใช้ชื่อมหาสดัม ก็เพื่อเปรียบเทียบว่า กลุ่มเยาวชนเป็นกลุ่มที่มีคุณค่าต่อสังคม มีความสำคัญต่อ 'ระบบนิเวศน์ทางสังคม'

แม้มหาสดัมจะเป็นเยาวชนกลุ่มเล็กๆ แต่พวกเขามีความฝัน...ว่าหากได้รับการสนับสนุนจากผู้ใหญ่ใจดี วันหนึ่งพวกเขาจะเติบโต และยิ่งใหญ่ให้เหมือนกับสมณานามที่ว่า 'ขุนผา... มหาสดัม'

เยาวชนกลุ่มนี้มาจากการรวมตัวกันของนักศึกษาที่ผ่านกระบวนการพัฒนาศักยภาพในด้านการเท่าทันสื่อ ของโครงการก้าวอย่างๆ เมื่อปี ๒๕๕๗ พวกเขาได้เรียนรู้เรื่องเพศและเอดส์ ตลอด

จนทักษะการคิดวิเคราะห์ และเท่าทันอิทธิพลของสื่อที่มีต่อการดำเนินชีวิตของเยาวชน

หลังจากงานค่ายฯ พวกเขาได้เริ่มทำกิจกรรมในแต่ละวิทยาลัย เช่น การจัดทำวารสาร การจัดรายการวิทยุ เสียงตามสาย จัดอบรมให้ความรู้เรื่องเอดส์แก่เยาวชน และคนในหมู่บ้าน รวมถึงร่วมกิจกรรมในกรุงเทพฯ เช่น 'รักปลอดภัย Valentine Sign In' กิจกรรมเอดส์ภาคประชาชน และสัมมนาเอดส์ระดับชาติครั้งที่ ๑๐

การทำงานช่วงแรกๆ ของกลุ่มมหาสดัม ค่อนข้างล้มลุกคลุกคลาน เนื่องจากขาดการประสานงานกัน รวมทั้งยังมีช่องว่างระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ โดยผู้ใหญ่คิดว่างานของเด็กก็ปล่อยให้เด็กทำเอง ส่วนเด็กก็คิดว่าเราก็ทำเองได้โดยไม่ต้องมีผู้ใหญ่

และแล้ววันหนึ่ง... ทีมอาจารย์แต่ละวิทยาลัยและมหาสดัมได้ร่วมกันทำค่ายเท่าทันสื่อรุ่นที่ ๓ เมื่อเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา โดยผู้ใหญ่ใจดีกลุ่มนี้ได้วางแผนให้เยาวชนกลุ่มมหาสดัม ได้ผ่านประสบการณ์อันยิ่งใหญ่ในบทบาทใหม่ที่ไม่เคยทำมาก่อนนั่นคือ ให้

เยาวชนเป็น 'ผู้จัดกระบวนการเรียนรู้' (หรือผู้ฝึกอบรม)

ค่ายฯ ครั้งนี้ เยาวชนได้มีบทบาทตั้งแต่การเตรียมงาน และการจัดค่าย โดยมีผู้ใหญ่ใจดีคอยช่วยคิดและให้คำแนะนำอยู่ข้างๆ เช่น การทำจดหมาย การเตรียมอุปกรณ์ ฯลฯ โดยให้โอกาสเยาวชนได้ลงมือทำด้วยตัวเอง **พันธ์เพ็ญ โพธิ์ใบ (ครูเพ็ญ)**

จากวิทยาลัยการอาชีพพรหมคีรีกล่าวว่า การให้เยาวชนได้รับผิดชอบงานมากขึ้น ทำให้เยาวชนได้เรียนรู้จากการลงมือทำ ได้ฝึกความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น อย่างไรก็ตามจุดที่ต้องปรับปรุงคือ การเตรียมตัวที่ยังมีน้อย เพราะเยาวชนคิดว่าตัวเองทำได้

'เยาวชนก็ทำได้ ถ้าเขาได้รับคำแนะนำและการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังทำให้เข้าใจเยาวชนมากขึ้น เรื่องบางเรื่องซึ่งเป็นปัญหาของเยาวชน แต่เราคิดว่าไม่น่าจะเป็นปัญหา เช่น การทำหนังสือประสานงาน คิดว่าเด็กรู้ แต่เด็กไม่รู้'

หากไม่มีผู้ใหญ่ใจดีกลุ่มนี้ กลุ่มมหาสดัมคงจะไม่สามารถดำเนินกิจกรรมค่ายให้สนุก และให้ความรู้มากมายแก่ชาวค่ายได้

ัทฐรพล อภิการส (นก) ประธานกลุ่มมหาสดัม จากวิทยาลัยการอาชีพพรหมคีรี เผยความรู้สึกว่า การทำงานกับบุคคลที่หลากหลายไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ถ้าเราเปิดใจ ยอมรับฟังความคิดของคนอื่นทั้งเยาวชนและผู้ใหญ่ให้มากๆ ก็ไม่ใช่เรื่องยากที่เราจะทำงานร่วมกันได้

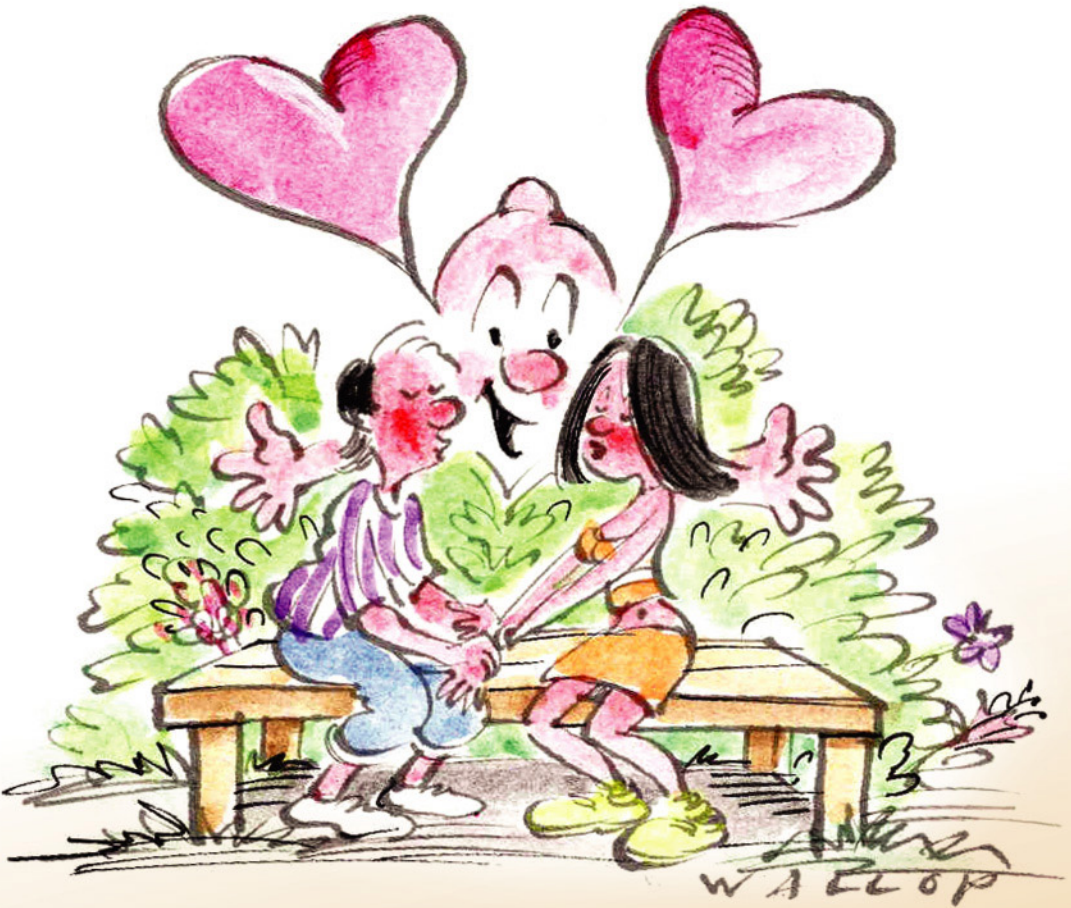
ไพลิน ชนะภัย (จิม) หนึ่งในแกนนำกลุ่มมหาสดัม จากวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีฯ กล่าวถึงการทำงานกับผู้ใหญ่ใจดีว่า แต่ก่อนตัวเองเคยคิดว่า ผู้ใหญ่คงคิดไม่เหมือนเรา และคงพูดตดบทเราแน่ๆ

'แต่จากการได้ทำงานร่วมกันในค่ายสิ่งที่คิดต่อผู้ใหญ่ นั้น ล้วนเป็นเรื่องอนุমানทั้งสิ้น เมื่อเรากล้าที่จะสื่อสารพูดคุยตรงไปตรงมา กล้ายอมรับในสิ่งที่เราไม่เข้าใจและไม่ชัดเจนกับผู้ใหญ่ เรา

จะได้รับคำแนะนำ และการเติมเต็มจากผู้ใหญ่ จนมีกำลังใจ และมั่นใจในการทำงาน'

การพลีโบของมหาสดัมได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว หากอยากรู้จักเขามากกว่านี้คลิกเข้าไปเยี่ยมชมกันได้ที่ www.maharsadum.th.gs

เกิขโควด้าแล้ว

ในการประชุมสัมมนาครั้งหนึ่ง ช่วงพัก ผู้เข้าร่วมการประชุมและวิทยากรมานั่งเม้าท์กันเรื่องเส้นลายมือ

วิทยากร : ดูตรงไหนละเส้นเนื้อคู่ บอกหน่อยสิคะ

★ ผู้เข้าร่วม ๑ : ถ้าเรากำมือ แล้วดูตรงสันระหว่างนิ้วก้อยกับข้อต่อสันมือ เห็นไหม เนี่ยแหละคะ จำนวนคู่ของเรา

วิทยากร : (หันไปทางผู้เข้าร่วมอีกคนที่นั่งเม้าท์ด้วยกัน) ไหนขอดูมือเธอเด๊ะ ตาย! จริงหรอเนี่ย ของเธอมีตั้ง ๓ เส้นเนาะ แสดงว่าเธอต้องมีคู่ ๓ คนเลยนะ

ผู้เข้าร่วม ๒ : (ส่ายหน้าซำๆ) ไม่เชื่อ ไม่น่าจริงนะ

ผู้เข้าร่วม ๑ : อ้าว ทำไมเธอถึงไม่เชื่อล่ะ นี่ตามตำราเลยนะเนี่ย

ผู้เข้าร่วม ๒ : เชื่อได้ไงล่ะ เธอทำนายว่า เราจะต้องมีคู่ถึง ๓ คนใช่ไหม แต่ตอนนี้อ่อ...คือ...อ่อ... แต่ตอนนี้...เราก็เกิน โควด้าแล้ว ก็เลย...ไม่เชื่อ

ต่างกันอย่างไร

ครูผู้สอนเพศศึกษาเล่าถึงประสบการณ์การสอนให้วิทยากรหลักที่ไปเยี่ยมที่โรงเรียน...

ครู : วันนั้นพี่สอนนักเรียน ป.๕ พอตีมีเด็กถามเรื่องการมีเพศสัมพันธ์และการข่มขืนว่าเป็นยังไง

วิทยากรหลัก : เหรอ แล้วบอกเด็กว่าไงล่ะ

ครู : ยังสิ ครูต้องตั้งคำถามให้คิด พี่ก็เลยถามกลับว่า นักเรียนคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์และการข่มขืน เหมือนหรือต่างกันอย่างไร เด็กผู้ชายคนหนึ่งตอบว่าต่างกัน

วิทยากรหลัก : แล้วไงต่อ...

ครู : พี่ก็เลยถามว่า แตกต่างกันอย่างไร

วิทยากรหลัก : อืออ... เด็กตอบยังไงล่ะ

ครู : เด็กตอบว่า ต่างกันตรงเสียงครับ การมีเพศสัมพันธ์เค้าทำเงียบๆ ถ้าข่มขืนเสียงจะดังกว่าครับ